

**KURT
BRAND**

Tmavý mrak

Přeložil Jaroslav Kuťák

**IVO ŽELEZNÝ
PRAHA**

Normanu Dewittovi, toužícímu po světovládě, se podařilo odstranit nepohodlné osoby; Rena Dharka a jeho posádku odlákal do kosmu, kde Dharkova loď uvízla v galaktické pasti. Připravuje se k převzetí moci, nezná však tajemnou organizaci, kterou Dhark zanechal k ochraně Země. A navíc je tu i pozemská kolonie na planetě Hope, padesát tisíc odhodlaných vystěhovalců, kteří znají své závazky k Zemi. Lidstvo, bojující o přežití po podmanění Gianty a neznámém záření z hlubin kosmu, bude muset podstoupit další zkoušku.,.

„No?“ zeptal se Poul Renoir druha, jenž už delší dobu civěl na noční mraky nad planetou Hope. „Něco se děje?“

Objevitel těžkého kovu tofiritu Achmed Tofir se zvolna opřel a pak starostlivě pohlédl na metalurga Renoira. „Nejlepší by bylo vrátit se. To, co se blíží, nebude jen tak obyčejná průtrž mračen.“

Achmed Tofir byl z návštěvy Cattanu zklamán. Poul Renoir také nemohl tvrdit, že by měl nějak vynikající náladu. Země se neměla k tomu, aby jim poslala odborníky na těžbu rud. Navíc už několik dní na všech hyperfrekvencích mlčela.

Neuměl si to vysvětlit.

„Otočte to, Renoire, nebo nás čeká koupel, poslední koupel v našem životě,“ důrazně varoval Tofir.

Nebe se během posledních minut strašidelně proměnilo. Dva ze tří měsíců Hope se ztratily za neprůhlednou, temnou oponou. Počet hvězd se rapidně zmenšoval. Dálkový barometr jejich vznášedla varoval před mimořádně silnou bouří - kontrolka červeně blikala.

Renoir se na ni zadíval a řekl: „Ještě čtyřicet kilometrů k pobřeží. To bychom ještě měli zvládnout.“

Připoutali se.

Letoun se zapotácel. Stabilizátor se zdál být ve srovnání s řáděním živlu příliš slabý. Renoir opsal oblouk a namířil si to na Main Island, ležící odtud dál než šest set kilometrů.

„Utečeme tomu?“ zamumlal planetolog Tofir.

Renoir byl minutu od minuty ustaranější. Nesnášel pesimistické řeči, ale ještě se ovládl. Místo aby Tofira okřikl, dal mu práci, která ho měla zaměstnat. „Převezměte kontrolu kurzu. Dávejte přitom pozor hlavně na odraz, jinak Main Island mineme a to si nemůžeme dovolit... Nemáme dost pohonných sil...“ Poslední slovo málem spolkl.

Co se dělo s pohonnými agregáty?

Nebo to bylo vinou malého konvertoru, který najednou dodával víc energie než obvykle?

Ručičky obou nejdůležitějších přístrojů se před Renoirovými očima zamžily. Předklonil se k nim.

„A co má být tohle?“ zeptal se vzrušeně Tofir.

Poul Renoir neodpovídal. Opět změnil kurz. Tofir najednou spatřil nekonečnou černou jámu: optický klam, vyvolaný naprosto neprůhledným mračnem.

Metalurg si to mířil přímo do něj. To se zbláznil?

„Renoire?“

Renoir zařval: „Držte hubu, sakra už! Musíme se teď pokusit dostat na Deluge. Musíme, protože cestou přicházíme o energii a vypadá to, že nám každou chvíli vypadne konvertor!“

Dosáhli okraje orkánu.

Výškoměr poskočil na 1 100 metrů. O pár vteřin později se ručička hnala dolů a zastavila se na 320 metrech, pak poskočila na 460, aby se potom zase zastavila na nule.

To je konec, pomyslel si Tofir a v duchu čekal na poslední, smrtelnou ránu osudu.

Poul Renoir se zoufale bránil: uvolnil nouzová zařízení a zároveň strhl páku příkonu energie na maximum.

A teď vybuchneme, pomyslel si Achmed Tofir, když zaslechl zařvání obou pohonných agregátů, jež na okamžik přehlušily i řev orkánu.

Ve chvíli, kdy se výškoměr znovu odlepil od nuly, se loď zmocnil orkán.

Oba muži si najednou připadali jako na zdivočelém kolotoči, jehož kabina se kroutí kolem nestabilní osy. Řízení kurzu vypovědělo službu. Jeho obrazovka zhasla. Achmed Tofir do ní udeřil, ale docílil jenom toho, že si bolestivě narazil malíček.

Popruhy se jim zaryly do těla, pak zase nebezpečně povolily, letoun hrozil, že se každou chvíli rozpadne. Zlomky vteřin se protahovaly do nekonečna...

Achmed Tofir hmátl doleva před sebe. Jestli mělo být za okamžik po všem, tak ať na to vidí.

Strhl přepínač a rozsvítil reflektory lodi.

Vézeli v hluboké, naprosto neprůhledné mlze. Vůbec se z ní nedalo vyčíst, jak rychle se mračna převracela a hnala prostorem.

Slepý let v orkánu. Bez orientace. Vydání na pospas rozpoutaným

živlům. Bylo nesmyslem pomýšlet na přistání na Deluge. Mnohem pravděpodobnější se zdálo, že se po hlavě zřítí do hlubin oceánu.

Muži ztráceli pojem o čase.

Renoir přestal údajům výškoměru věřit, ale nadále ho automaticky sledoval.

3 000 metrů, 4 000, 5 000, 7 000, konec ciferníku. Ale ručička na to nebrala ohled a třásla se stále výše, až na doraz.

Vtom začaly pracovat pumpy.

Pumpy, které měly za úkol zásobovat kajutu vzduchem. Kabina nebyla zcela hermeticky uzavřena.

„Panebože, takže údaje výškoměru souhlasí!“ vykřikl Achmed Tofir a podívoval se, že jeho druh také křičí.

„Jasně! Orkán nás odmrští. Přelétáváme ho. Achmede, jestli to dokážeme, jestli se v téhle výšce udržíme, pak se přece jen ještě na Deluge dostaneme!“

Vtom se turbulentní mračna před nimi roztrhla. Světla jejich reflektorů narazila na prázdnotu uprostřed noci nad Hope.

To se orkán pod nimi skutečně hnál pryč, směrem na Main Island?

Renoir zíral na jeden z přístrojů a vykoktal: „Hned - každou chvíli exploduje náš konvertor...“

„Proč až za chvíli? Proč ne okamžitě? Tak mu uberte energii, Renoire!“

„Blbost!“ zavrčel metalurg zlostně. „Nedá se to ovládat. Ledaže... jo, musíme jeho energii vybit. Zapněte na své straně všechno, co tam máte. Snad máme ještě nějakou mizivou šanci!“

Vznášedlo klesalo.

Přesněji řečeno padalo jako kámen.

Rychle ztráceli výšku. 5 000, 4 000 a pak méně než 3 000 metrů. Najednou pod sebou měli zase nějaká mračna, ale tahle už nebyla tak temná.

„Zvládli jsme to!“ vykřikl Poul Renoir. „Člověče, Tofire, my jsme doopravdy nad Deluge! Rychle přistát, než tahle kisna vyletí do vzduchu!“

Během okamžiku přistáli, odhodili kryty nad hlavou, vyskočili a o závod utíkali pryč. Nezajímalo je, kam běží. Potřebovali se jen dostat co nejdál od vznášedla, jehož konvertor se očividně zbláznil.

A stalo se, čím hrozil.

Explodoval.

Tlaková vlna je zasáhla do zad a mrštila jimi o zem. Achmed Tofir měl ještě tolik duchapřítomnosti, že křikl: „Uzavřít helmu skafandru!" A pak se přes ně přehnala vlna silné radiace.

„To bylo vo fous," zašeptal Poul Renoir.

Achmed Tofir neodpovídal. Měl zapnutou přilbovou vysílačku. A musel se usmívat tomu, co v ní slyšel.

Cattan mluvil s Deluge. Zpráva hovořila o nich, o orkánu a o tom, že už půl hodiny neodpovídají na žádná volání. „Naši meteorologové hlásí, že síla a rozsah tohoto orkánu překročily vše, co jsme dosud znali ze Země. Tofir a Renoir to nemohli přežít..."

Achmed Tofir měl už také zapnutou vysílačku a s chutí se do vysílání vmísil: „Pánové, budete se divit, ale přežili jsme. Zaměřte si nás a přileťte pro nás. Okamžitě! Jsme v nebezpečném dosahu záření!"

Zaměřovače v Cattanu ihned udaly jejich polohu. Když se na ně muži ve službě podívali, nechtělo se jim věřit, že hovořili skutečně Tofir a Renoir. Spíš to vypadalo na nějaký hloupý žert.

Vedoucí směny zlostně houkl do vysílačky. „Nechtě si ty vtipy. Zatraceně, vy nemůžete být Tofir s Renoirem, jinak byste nemohli stát sto metrů od vstupů do antigravitačních šachet!"

Cvak a vysílačka zhasla.

Pak se ti dva pohřešovaní najednou objevili na základně.

Přišli po svých. Nevypadali zrovna moc čerstvě a do řeči jim také nebylo, ale přišli.

* * *

Temný mrak v souhvězdí Labutě představoval pro kosmické loď galaktickou léčku.

Lod' COL, 400metrový křižník planetární třídy, se po transici octl ve volném pádu a inženýři s techniky se stále marně, nicméně zarputile, snažili přefiltrovat okolní tmu v mírné naději, že si pak budou moci alespoň přibližně opticky zjistit, jak daleko je loď od radiového slunce.

Ren Dhark v centrále COLU byl oním pólem, jenž vyzařoval klid a rozhodnost. Své starosti, plynoucí z neustálého přetěžování ochranného energetického štítu lodi cizí energií, nedával nijak najevo.

To zatížení stoupalo a klesalo v pravidelných intervalech, přestože byl ochranný štít zásobován dodatečnou energií z náhradních

konvertorů. Pokud se posádce brzy nepodaří zorientovat v temnotě tajuplného mračna, past sklapne.

Opět se ozval palubní rozhlas.

„VEGA a ARCTUR vysílají stále naléhavější volání o pomoc. Ptají se, kde jsme. Co jim mám odpovědět?“

Ren Dhark si povzdechl.

Kdykoliv šlo o nějaké rozhodnutí, ptali se vždycky jen jeho. V jeho okolí bylo jen málo mužů, kteří byli schopni nést tuhle zodpovědnost na svých bedrech.

„Odpovězte, Že přiletíme tak rychle, jak jen to bude možné. O naši situaci se nezmiňujte ani slovem. Posádky uklidněte. Kdo volá o pomoc? Posádky nebo vzbouřenci?“

„Původní velitelé. Vzbouřenci na obou palubách se vzdali.“

Dhark uvažoval. Jak jen by bylo možné zjistit svoji vlastní polohu?

Promluvil ke spojařům: „Zavolejte ostatním lodím, které čekají před mrakem. Ať se nás pokusí v mraku zaměřit, ale ať se v žádném případě nepokoušejí za námi vlétnout. Tohleto musíte zdůraznit. Pak chci být o jejich zaměřovací akci informován.“

Ale spojení mezi loděmi v Mléčné dráze se nepodařilo obnovit.

Dharkova COL byla stejně jako TRIFID a ARCTUR odříznuta od okolního galaktického prostředí.

POINT OF se ve sluneční soustavě ztratila a COL s Dharkem byli odříznuti v temném mraku. Sen lidstva o prozkoumání kosmických dálav pomalu končil. Sen, který nepřežil prvních pár měsíců své existence.

Inženýři a technici pracovali na přístrojích lodi jako zběsilí. Všichni měli strach a byl to právě strach, který jim nedovolil pracovat klidně a soustředěně.

Ren Dhark si ještě jednou v duchu prošel všechny podrobnosti.

Veškeré zaměřovače na COL nepracovaly. Hyperspojení s doprovodem skupinou lodí před mrakem nebylo možno obnovit. Jediné spojení měli s VEGOU a TRIFIDEM, ale bylo velmi slabé.

Ren Dhark nebyl spojař, už vůbec ne tak vynikající jako třeba Are Doorn, ale měl jiné přednosti: například velmi vyvinutý smysl pro nalezení východiska v situacích, jež se zdály být bezvýchodné.

Uvažoval.

Co nejrychleji se musel spojit s někým mimo mrak.

Co nejrychleji.

Zrovna chtěl zavolat spojového inženýra, ale někdo ho oslovil. Dhark vzhlédl a spatřil před sebou šefa skupiny techniků a expertů. Rozpačitě přešlapoval a tvářil se velmi nejistě. Dhark si uměl představit, co mu chce sdělit.

„Nevíme, jak dál.“

A pak konsternované sledoval, jak mu Dhark prudce ukázal záda a nechal ho stát.

Dhark vyskočil a postavil se za spojového inženýra.

„Mangolthe, my přece máme spojení s VEGOU a TRIFIDEM. Poslouchejte mě dobře. Je tady možnost se po nějaké frekvenci podívat ven? Šlo by to co nejrychleji zrealizovat? Chápete přece, co mám na mysli?“

Mangolthovi připadalo, že ho Dhark svým pohledem probodává.

Co že to Dhark požadoval?

Inženýr v hlavě rychle probíral plány propojení techniky. Giantské přístroje nebyly ještě do detailu prostudovány. I on měl ještě rezervy, jako všichni ostatní, kdo se touto technikou zabírali. A Dhark najednou požaduje, aby pomocí známých i řady neznámých veličin stvořil rychle něco nového. A navíc ještě naléhal.

„Tak existuje nějaká možnost? Vidíte vůbec nějakou? Ano, nebo ne?“

Spojový inženýr si prohrábl vlasy, zvedl hlavu a pevně pohlédl do Dharkových očí. „Podle mě by tu jedna možnost mohla být. Teoreticky...“

„Použijte své teoretické znalosti v praxi, Mangolthi.“ To nebyl rozkaz, to byla výzva, aby ze sebe vydal vše. Ale v Dharkově hlase toho zaznělo víc. Mangolth pocítil vlnu optimismu.

„Dharku, to musí vyjít. Frekvence hypervysílačky jako nosná vlna.“

„Tento princip se přece využívá při nadsvětelných zaměřováních.“

„Ano, ale ne tak doslova. Giantské zaměřovače pracují na dvou frekvencích. Jedna z nich je nosná vlna, druhá přináší hodnoty zpět na základě ozvěny té první. Tento systém nás nyní vypekl. Myslím, že vím proč.“

„Takže oč se pokusíte, Mangolthi? Jde o vteřiny. COL se někam řítí a my nevíme kam. Řítíme se k něčemu, co je zákeřné a nebezpečné. Takže?“

Inženýr uvažoval.

„Dharku, je k tomu zapotřebí spousta energie... a jak jsem slyšel, náš ochranný štít...“

„Tuhle starost nechtě na mně, Mangolthi. Kolik Času potřebujete, abyste mohl zahájit pokus?“

K Dharkovu překvapení inženýr pravil: „Bude zapotřebí jenom několika radikálních přepojení... ale jak, ksakru, dostaneme echo na obrazovky, ty přece nic neberou!“

Dhark pohlédl na hodinky. „Mangolthi, naše šance potrvá snad ještě takových třicet minut. Zvládněte to za polovinu tohoto času. Pošlu vám několik mužů, kteří naštěstí ještě ovládají umění přinášet vlastní myšlenky a nápady. A ještě něco: nařizují spojový klid. Ani slovo TRIFIDU a ARCTURU, dokud nezjistíme, v jaké pasti to vlastně vezíme.“

„Oukej,“ zamumlal Mangolth.

* * *

Jos Achten van Haag, krátce jen Jos - pod kódem C 3 jeden z nejlepších agentů Galaktické bezpečnostní organizace - prchal před nepřáteli.

Bylo mu třicet tři let, měl urostlou postavu, nakrátko ostříhané hnědé vlasy, světlé, stále bystré oči a cosi, čeho si ženy na mužích vždycky všimnou - jistý Šarm. Krasavec to však opravdu nebyl, měl poněkud protáhlou tvář a příliš vysoké čelo.

Právě prodléval v Káhiře. V Bombaji na poslední chvíli unikl agentům Vasila Vasiljoviče. To, že mohl utéci do Káhiry, se zdařilo zásluhou několika spřízněných Robonů.

Přistál tu ve tři hodiny ráno. Když se pak tajně plížil z lodi pryč, podíval se, jak je na letišti pusto a prázdno.

Ale nyní už byl dávno odtud a přestal se divit.

Seděl proti Ibrahimu ben Dorrhovi. Neptal se ho, odkud má tu vynikající kávu. Pil jí s požitkem. Naslouchal mu a občas si z celého srdce zanádal. Galaktická bezpečnostní organizace už neexistovala. Pohřešován byl Ren Dhark a jeho COL, Dan Riker s vlajkovou lodí POINT OF a řada dalších lodí pozemské flotily.

„Kdo je ten velkej neznámej, Ibrahim?“ ptal se Jos druha, také agenta GBO, jenž mimo jiné zařídil, aby Jos změnil tvář, podobu, ale i hlas. Když Jos nyní po tajné operaci promluvil, sám si připadal jako cizinec. Do zrcadla se raději už ani nepodíval. Namísto podlouhé tváře měl teď kulatou a kromě toho mu biokosmetik vytvořil i značné břicho a nohy do O.

Jos sám sebe litoval.

Ale neměl na vybranou. Stal se Štvancem.

Ibrahim jen pokrčil rameny a odpověděl: „Vasiljovič? Nebo snad G. S. Ready?”

„Je to sice první garnitura, ale víc ani t'uk. Kdo vězí za kódem *Číslo jednal* Neustále se v jejich zprávách opakuje... mimochodem, jsme tady v bezpečí?”

Rozhlédl se. Malý byt v paneláku na břehu Nilu byl zařízen velmi jednoduše. Ibrahim tu spal stejně jako jeho předci: na rohožích, rozprostřených po podlaze. Židle a stolek z plastiku v koutě byly jediným nábytkem v bytě.

Ibrahim se potutelně usmál a řekl: „Ani prorok neměl tak bezpečný úkryt jako ty.”

„Doufejme,” odpověděl stále nedůvěřivý Jos, hráč, který už mnohokrát dokázal, že umí chladně vsadit všechno na jednu kartu, aniž by však přitom překročil největší riziko: vlastní život.

Ibrahim ben Dorrha ho vybavil nejlepšími paprskomety ze skladů GBO pro káhirskou oblast.

GBO Káhira už také neexistovala. Tady, stejně jako všude jinde, vzali agenti na vědomí fakt, že z centrály bezpečnostní organizace v Alamo Gordu přicházely rozkazy od naprosto neznámých lidí a že se nikomu neozýval šéf GBO Bernd Eylers.

A celá organizace se rázem octla v ilegalitě.

„Máme ještě spojení s Kapským městem? Nebo s Čad City? Ibrahim?”

Súdánec zvedl ruce a sepjál je. „Právě z těchto dvou měst ani hlásek. Bojím se, že z tamějších agentů GBO už nikdo nežije.”

Přicházely další zprávy.

Nepokoje v Asii. Nepokoje v Evropě. Norman Dewitt zapřísahal občany, aby se znovu dali do práce. Ubezpečoval, že během několika dní bude všude dostatek nejn nutnějších potravin.

„Alespoň jeden, kterej jasně stojí na Dharkově straně a nevpadá mu do zad,” konstatoval ben Dorrha.

Jos naslouchal.

Nepokoje v Severní Americe. World City se změnilo na sud s prachem. I v Austrálii demonstrace a první sabotážní akce.

Vtom se hlásil Ibrahimův videofon. Obrazovka zůstala potemnělá, ozval se jen zvuk.

Z knihy života má zmizet jedna stránka.

Muži se na sebe překvapeně podívali. Ptát se na smysl šifrované zprávy nemělo význam: nebylo koho se ptát. Ten, kdo je varoval, zůstal neznámý.

Jeden z nich dvou měl být zatčen.

Ibrahim ben Dorrha vysvětloval: „Já. Jsem si tím jist, Josi. Tebe nikdo nepozná. Papíry máš v pořádku.“ Ibrahim se ohlédl a sáhl do hromady architektonických výkresů. Živil se jako architekt. Jeden podal Josovi. „Mluvili jsme o týchle věci. Já mizím.“

Jos pomyslel na videofon a paprskometry, které mu Ibrahim dal. „A když u mě najdou tydle žertovný předměty?“

Varování neznámého přišlo později, než bylo zapotřebí.

Dveře bytu se tavily pod zásahem termopaprsku. Dovnitř pronikal horký vzduch. Uvázli v pasti.

Josovy oči se třpytily. Ale nebyl to nijak přívětivý výraz.

„Až řeknu tři, dáš ruce na voči, Ibrahimе,“ zasyčel Josův hlas mezi paprsky.

Jos se poněkud napřímil, sklonil se ke straně a hodil ke dveřím nějaký malý předmět.

„Jedna, dva, tři!“

Oba přitiskli ruce k očím, ale i to bylo málo, aby je bezpečně skryly před pronikavou září.

Jos počítal dál, přestože měl před očima jen tančící Černé skvrny.

„...dvanáct, třináct, Čtrnáct, patnáct... honem, Ibrahimе. Prcháme!“

Z chodby se ozývaly výkřiky, sténání a úpění.

Nahmatali cestu k roztaveným dveřím. Mezitím uplynulo několik dalších vteřin. Očima plnými slz začínali rozpoznávat zamlžené obrysy předmětů. Ale oslnění je opouštělo jenom velmi zvolna.

Vyšli ven. Šest nebo sedm pohybujících se stínů.

Ibrahim ben Dorrha potvrdil, že jeho předci vedli zdravý život - už dobře viděl.

Paralyzoval tři z útočníků, poskakujících na chodbě a svírajících obličej s oslněnými očima v dlaních.

Pak bylo po všem.

Jos vyřadil z boje ty zbývající.

„Rychle, do výtahu.“

Výtah byl ještě na jejich patře. Rychle dovnitř. Pak honem dolů. Tam na ně už nikdo nečíhal.

„Opatrně," převzal velení Jos. „Já jdu napřed. Ty se ukážeš teprve, až ti dám znamení."

Prošel dveřmi a spatřil rychlovznášedlo, model Jett. Obratný letoun, jenž dokázal vystoupat do výše 13 000 metrů. Hodil se.

Jos se rozhlédl: nebe bez mráčku, slunce žhnulo a pálilo, na ulici ani živáčka.

V letounu seděli dva muži s paralyzátory v rukou. Nedůvěřivě si Jose prohlíželi.

Hlupáci, pomyslel si Jos. Proč jste s těmi tam nahoře nezůstali ve spojení?

Vytáhl dlouhou cigaretu a ohmatával se. Hledal zapalovač. Ale žádný neměl.

Opět riskoval.

Sklonil se k mužům ve vznášedlu.

„Brej den....," řekl a naklonil se do jednoho z plastických oken. „Nemám voheň..."

„Zmiz!" okřikli ho. Jos se prudce vztyčil a s výrazem naprosté nechápavosti řekl: „Já fakt nemám voheň..." a zasunul si cigaretu mezi rty, aby mohl obě ruce prudce strčit do kapes.

„Jestli ihned nezmizíte..."

Ti ho určitě neměli za Jose Aachtena van Haaga. Tmavý muž za řídicí pákou si výhrůžně pohrával s paprskometem, ten druhý se chystal pokračovat v hádce.

Ale už se k tomu nedostal.

Jos vystřelil rovnou z kapsy. Ukazatel emisí stál na 75 procentech. To zaručovalo až dvacet hodin ničím nerušeného hlubokého spánku. I druzi těchto pilotů nahoře přede dveřmi Ibrahhimova bytu budou spát tak dlouho.

Otočil se a zvolal: „Ibrahime!"

Ibrahim ben Dorrha, před invazí milionář, vyskočil ze dveří na ulici. Jos vytahoval ze vznášedla dva spáče. Zároveň jim vybral kapsy. Lecjaký zkušený kapsář by mu mohl závidět zručnost. Ibrahim ho přitom sledoval, ale neřekl ani slovo.

„Nasedat! Já budu pilotovat, Ibrahime!"

I kdyby v tu chvíli řekl: letíme rovnou do pekla, Ibrahim by neodporoval. Pochopil, proč byla oblast GBO v Bombaji vybavena mimořádnými pravomocemi.

Tato oblast byla řízena jenom *jedním mužem* ~ Josem Aachtenem van

Haagem, který právě zabouchl nad hlavou kryt a suverénně odlepil vznášedlo od země.

Káhira se pod nimi stále více zmenšovala.

„Zavři se," křikl na Ibrahima. „Nebo nás to vytáhne ven!"

Nil i s deltou se stále více měnil v tenký čůrek. Jos se zašklebil a řekl: „Ty dva hned tak někomu neposlouží, když bude chtít připálit!"

Ibrahim mu nerozuměl.

Ale Jos byl v myšlenkách už někde jinde: „Co takhle vejlet do Alamo Gorda, Ibrahime?"

Ibrahim se uvelebil v křesle. „Vem tě čert, Josi, poletím s tebou, i kdybych se dneska musel koupat v moři." A pohlédl dolů na nekonečné vody Atlantiku.

* * *

POINT OF byla už dávno mimo sluneční soustavu. Slunce se změnilo jen v malou hvězdu, ne větší než pyramidová loď, zachycená v zaměřovači lodi a ženoucí se dál do hloubky kosmu.

Na palubě prstencové lodi se přece jen něco změnilo. Zaměřovače v centrále a ve velínu pracovaly, avšak žádné vysílání směrem k Zemi nebylo nadále možné. Syntetové neumožňovali posádce ani zpětné zaměřování tím směrem.

POINT OF se jim musela zcela podřídit a následovat pyramidovou loď, která byla podle mínění Syntetů poškozena.

Nálada na palubě POINT OF se od posledního telepatického vysílání kapkovitých bytostí - Syntetů - nijak nezměnila, přestože tu před malou chvílí byla s jásotem přivítána zpráva o návratu Blesku 024. Jeho pilotovi se nedařilo líp než posádce velké lodi. Najednou seděl v temnotě a nebyl schopen nic vykonat, leda psát závěť, a pak zaslechl telepatické hlášení Syntetů.

Dan Riker a Janoš Szardak se ve velínu znovu bavili o tajupných kapkách, jež se v tomto případě rozhodly zasáhnout proti pozemšťanům a dát jim za vyučenou, protože pozemšťané chtěli neznámé pyramidové lodi *jednou provždy ukázat, kdo je ve sluneční soustavě pánem*. Prstencová loď musela za osmnáct minut doletět k pyramidě. Kurz byl jasný.

„Varování Syntetů tenkrát na planetě Metan, kde jsme je zásobili naší energií, mě stále silněji zneklidňuje. Tenkrát se nás zeptali, zda máme

tušení o smrtelném nebezpečí, které se k nám blíží. Janoši, ani Ren tohle varování nebral vážně. Já o něm vím, že v hloubi duše neustále pochybuje, jestli mají Syntetové s tím nejasným varováním vůbec pravdu.

Ted', když nám Syntetové předvedli, jak umějí ovládnout naši POINT OF a sebrat nám vládu nad ní, uvažuji o jejich varování z jiné stránky. Při tom pomyšlení mě mrazí. Ale jak tohle nebezpečí vypadá? A proč nám o něm Syntetové neřeknou nic konkrétního? Na Metanu, když jsme jim dodali energii, byli vděční a sdílní a říkali nám, že jsme jejich přátelé. Už tenkrát dokázali číst naše myšlenky. Proč tedy zamlčují fakta, která jsou pro nás životně důležitá?"

Nahoře na galerii ve velínu se nudili dva důstojníci, třetí stál u Checkmasteru a zíval. Pouze Tino Grappa seděl soustředěně před svými zaměřovači. Nic mu neuniklo. Byl rád, že jeho přístroje zase fungují.

„Rikere," zeptal se Szardak. „Jsou ty věci vážně otázkou života a smrti?"

„Jak to mám vědět?" zavrčel Dan nepřívětivě.

„Co by nám bylo například platné," namítal Szardak, „kdybychom třeba věděli, že naši Sluneční soustavu čeká konec díky explozi někde v Mléčné dráze? Měli bychom snad utéct? Do galaxie Andromeda? A i kdyby, tak by se útěk podařil jen několika málo tisícům lidem. Ostatní by zahynuli!"

„Nesmysl," odporoval Riker. „Exploze naší soustavy... kdekoliv... to by trvalo já nevím kolik tisíců let, než by nás to zastihlo..."

„Pokud by exploze nepřišla neznámým způsobem: po hypervlnách, takříkajíc... pak by mohla vyvolat kolaps všech planet."

„Vaše černé teorie mají jeden háček, Szardaku," řekl Riker, protože mu kolegovy představy byly nepříjemné. „Zapomněl jste na veškeré inteligentní bytosti, jež se uvelebily poblíž nás. A konec. Jsou to všechno jenom hypotézy. Dokud nám Syntetové nepovědí, oč vlastně jde, můžeme se pořád jenom dohadovat."

Rozhovor ukončil Grappa, který hlásil, že jsou od pyramidové lodi vzdáleni jenom na milion kilometrů.

Tím začínal přibližovací manévr.

Nejvyšší pohotovost zbraňových systémů lodi.

Všichni muži do skafandrů.

Jiskřivé napětí.

Zaútočí pyramida ihned, nebo počká, až se jí víc přiblíží?

Riker se sklonil a promluvil se spojovou centrálou: „Morris!, pokuste se na všech frekvencích navázat spojení s tou zchrouklou lodí před námi. Ale jakmile by na nás zahájila palbu, končíte. Jasně?”

„Rozumím!”

Zvětšovací optika POINT OF pyramidovou loď přiblížila ještě víc. Byly vidět první detaily: vchody do lodi a jejich kryty.

Všude na POTNT OF, kde se někdo nacházel, se objevily malé, v průměru jen třicet centimetrů měřící obrazové koule a ukazovaly cizí, neznámou loď.

Tino Grappa hlásil klidným hlasem rutinéra: „Vzdálenost dvě stě padesát tisíc kilometrů.

Dan Riker a Janoš Szardak se mimoděk pousmáli. Na téhle lodi sloužili ti nejlepší. Nebylo nutné se ptát, zda jsou zbraňové systémy Východ a Západ připraveny k boji. Přesto se Riker přesvědčil. Vše v pořádku.

„Nehýbá se,” poznamenal Szardak na adresu pyramidy. „A Glenn Morris s nima zřejmě nenavázal žádné spojení. Tak tvrdohlavý bych taky chtěl být. Octnout se v úzkých a přispěchavšímu zachránci ani neodpovědět. No, třeba jim nefungují vysílačky.”

„Tomu přece sám nevěříte, Szardaku.”

Vzdálenost 100 000 kilometrů. POINT OF se zdánlivě řítila proti pyramidě, ale už zapojila zpětný chod.

Ve vzdálenosti 8 000 kilometrů zařvaly agregáty a let POINT OF se zpomalil.

Teprve nyní Glenn Morris ohlásil, že nedosáhl spojení.

Riker v pilotním křesle přikývl. Morris to musel na obrazovce vidět.

Vtom vykřikl překvapený Grappa: „Pyramida musela vypnout pohonné agregáty! Energetické zaměřovače rázem klesly!”

„Hm.” To byla Rikerova reakce na zprávu. Jeho ruce ležely na palubní desce, okamžitě připraveny zapnout největší zrychlení, kdyby pyramidová loď zahájila palbu.

„Grappo, mějte se na pozoru. Nejlepší společně se zbraňovými systémy. Kdybyste zaměřil, že se na té lodi rozjíždějí sebemenší agregáty, tak...”

Myslel to dobře. Cítil se být zodpovědný za celou posádku. A ta mu stála za víc než neznámá loď s neznámými bytostmi na palubě, jež se člověku zatím ještě nikdy neukázaly v příznivém světle.

Pak Janoš Szardak připomenul Syntety: „Dane, Syntetové nás zase přikryjí svým absorpčním štítem, jestli zahájíme palbu kvůli pouhému podezření. Myslete na to.”

Riker se zlostně rozesmál. „Díky, Szardaku. Tak na ty jsem opravdu pozapomněl.” Otočil se ke Grappovi: „Takže se jenom mějte na pozoru. Na všechno ostatní zapomeňte. Beru zpět.”

Ubíhaly minuty. Vzdálenost se zvolna zmenšovala. POINT OF letěla stále pod ochranou dvojitého intervalového pole.

„Jestli nás teď napadnou tím svým hypermagnetickým *modrým polem*, pak nás potěš pámbu,” zamumlal Janoš Szardak.

Riker zavrčel: „Szardaku, dneska máte výrazně temnou, vysloveně mizernou fantazii.”

Pak už na bonmoty nebyl čas.

Odstup 5 000 metrů od pyramidové lodi.

Kolem dokola černočerný vesmír. Reflektory prstencové lodi se začaly do pyramidy jako pařáty, svírající a nepouštějící oběť.

Pak Riker stiskl tlačítko.

Jedno z intervalových polí bylo zrušeno. Přestože POINT OF nyní letěla už jenom s padesátiprocentní ochranou, bylo toto energetické zaštítní pořád ještě silnější než obdobná ochrana jakékoliv lidem dosud známé lodi.

Přesně 870 metrů nad pyramidou se POINT OF ve volném prostoru zcela zastavila. Přesněji řečeno dosáhla stejné rychlosti, jakou byla do kosmu unášena pyramida.

Grappa ohlásil, že je vše v pořádku.

Riker znovu zapnul celý miniprostor POINT OF - i na okamžik vypnutý spodní interval. Pyramidová loď se octla v jeho poli.

„Hotovo,” řekl Riker. „Příkaz Checkmasteru: souřadnice letu k planetě... Už zase jsem zapomněl její jméno. Jak jen se jmenuje?”

„Esmaladan,” řekl Szardak.

„Já si to prostě nezapamatuju,” prohlásil Riker. „Doufejme, že to není nějaké špatné znamení.”

Janoš Szardak slabě přikývl. Stejně jako ostatní nebyl nadšen úkolem, který před ně postavili Syntetové. Neznámá planeta Esmaladan ležela podle telepatických informací Syntetů 3 724 světelných let ve směru ke spirálovému výběžku Galaxie.

Co je tam potká, až se najednou objeví s pyramidovou lodí v *závěsu*?

Nemluvil Riker právě o nějakém znamení?

Janoš Szardak ztěžka oddechoval. „Rikere, měli bychom se zase pokusit o kontakt se Zemí.”

Oslovený souhlasil. Vydal příkaz Glennu Morrisovi. Za několik minut spojař hlásil: „Ani se Zemi, ani s radarovými stanicemi Země na jiných planetách žádné spojení.”

Riker svažtil čelo. „Tak se pokuste spojit alespoň s COL nebo dalšími loděmi.”

Ani to nevyšlo.

Vypadalo to, že zapojený absorpční štít Syntetů fungoval dokonale podle představ svých pánů.

„Takže letíme k.... zatraceně, jak se...”

„Esmaladanu!”

Riker zlostně mávl rukou. „Jo, tam. Jsem zvědav, jak dlouho mi bude trvat, než si to jméno skutečně zapamatuju.”

* * *

Norman Dewitt dosáhl svého cíle. Radarové stanice se nacházely pod velením nového štábu pozemské flotily. Nejdůležitější opěrné body ležely pevně v rukou energických mužů, do jednoho představujících nepřátele Rena Dharka. Spolehliví lidé měli pod kontrolou veškeré nadsvětelné vysílací a přijímací stanice. Kapitáni lodí povolili pod tlakem politické situace a podřídili se - i když se skřípěním zubů - svému novému veliteli Haroldu F. Lloydovi. Tento muž se viděl na vrcholu své kariéry. Dřívější kapitán křižníků okamžitého nasazení se stal velitelem celé kosmické flotily.

Zato muž, který převzal velení nad Galaktickou bezpečnostní organizací, nadával, až se hory zelenaly.

Galaktická bezpečnostní organizace totiž už neexistovala. Fakt, že byl Dhark zbaven moci, nepřinesl žádný úspěch. 8 500 agentů se zničehonic ztratilo. Jako by někdo vyslal tajný rozkaz.

Rozsáhlá síť zpravodajců a pozorovatelů už nebyla k dispozici. Šedá eminence Normana Dewitta byla nyní odkázána pouze na vzájemně si odporující zprávy ze všech částí světa. Bylo téměř nemožné si z nich utvořit přehled o situaci.

Při hlasování v hotelu King Size v Paříži na sobě Dewitt nedal znát své rozrušení a pocity triumfu, jež ho ovládaly, když byl na tajném

zasedání nejmocnějších mužů Země zvolen poměrem 19 ku 5 hlasům prozatímním guvernérem Země.

Tuto funkci přijal. Teprve potom byli vpuštěni novináři.

4. srpna 2052 oznámilo několik ještě fungujících televizních vysílačů jeho zvolení. Ren Dhark tím byl de facto zbaven moci.

Napětí v zasedacím sále hotelu King Size s Dewittovým zvolením neustoupilo. Každý v něm viděl svého partnera, a jen málokdo tušil, jak obezřele a promyšleně Dewitt rozhodil své mocenské sítě.

Přítomní Čekali, že nyní bude rozdělena vláda nad Zemí.

Protektor zóny Čad G. S. Ready přistoupil k Dewittovi a zeptal se: „Dewitte, kdo udělal toho Haroida F. Lloyda velitelem pozemské flotily?”

„Já! Co vám na tom vadí, Ready?”

„Kontrolu všech televizních stanic a veškerých hypervysílacích zařízení provádí Hendgel. To je taky váš člověk.”

V Dewittových očích se zajiskřilo. Jejich rozhovor probudil pozornost ostatních. Dewitt si nemohl dovolit žádnou nedůvěru z jejich strany, ale do defenzívy taky nesměl ustoupit.

„Je to fachman, Ready, prvotřídní odborník. S dovolením,” řekl a vstal.

G. S. Ready za ním vyjeveně zíral.

Dewitt ale nedošel daleko.

Cestu mu zastoupili Chio Lugarro a Má Lun. Jeden byl majitelem jihoamerického syndikátu, druhý hlavním akcionářem korporace Gu Šo v malajské oblasti.

„Dewitte, proč se neřeší otázka vašeho zástupce a ministrů?” zeptal se šikmooký Má Lun.

„Jde jen o malou přestávku,” pokoušel se Dewitt uhnout před nepříjemnými otázkami. „Očekávám důležitou zprávu. Za pár minut jsem opět k dispozici.”

Chio Lugarro ho přidržel za paži. „Zprávy vám neutečou... Ještě bych rád věděl, jak je možné, že televize vysílaly zprávu o tom, že se Harold F. Lloyd stal šéfem flotily? To bylo proti naší dohodě!”

„Ale vždyť jde o záležitost, která je v zájmu nás všech,” odvětil Dewitt s královským klidem. „Za prvé: bylo hlavním cílem získat podle možnosti co největší část pozemské flotily do našich rukou. Toho jsme docílili.

Za druhé: sám nejlíp víte, jak ti tvrdohlaví kapitáni lodí přísahají

Dharkovi věrnost. Museli jsme je zničit, nebo alespoň zlomit. To se podařilo zejména tím, že byl jmenován nový velitel flotily. Víím, že tento čin neodpovídal naší dohodě, ale nezbylo mi nic jiného. Lloyd je pro tuto chvíli velitelem pozemské kosmické flotily. Spokojen? Ale nyní mne opravdu na okamžik omluvte."

Nechali ho jít.

Blázni, pomyslel si Dewitt opovržlivě, blázni, co se nechají odbýt několika uklidňujícími slovy. Ani jednoho nenapadlo, že by si onu před důležitou zprávu mohl nechat přepojit do sálu na svůj videofon.

Podařilo se mu opustit sál. Na chodbě stály ozbrojené stráže. Dewittova tajná ochranka.

Dewitt zmizel v Aggertransově kanceláři. Tam se vyhodnocovaly došlé zprávy. Hubený muž se ani nepodíval, kdo to přišel. Beze slova posunul ke guvernérovi stoh papírů.

„Důležité?" zeptal se Dewitt. Neměl čas to číst.

„Všechno při starém. Čobe a Anja Fieldová nám unikli. Larsena taky není možný najít. Guvernére, netušíte, proč se v Berlíně všichni honí jako zběsilí za Shantonovým psím robotem?"

„Ještě pořád ho nemají?"

„Ne. V závode Kuka-12 utekl oky sítě stejně jako v B-34."

Dewittova tvář vzteky znachověla. „Ty pány v Berlíně popožeňte. Ať si dají záležet. Někaké zprávy o Josi Aachtenovi van Haagovi, nebo o Ibrahimu ben Durrhovi?"

„Žádné. Oba zmizeli beze stop."

„Pátrání ať intenzívně pokračují. Aggertrane, všem, co se flákají, šlápněte na kuří oko. Vracím se na konferenci. Nechci tam být za žádných okolností rušen."

Vtom počítač vydal další zprávu.

Křižníky TRIFID, VEGA a ARCTUR se nadále nehlásí. Po Renu Dharkovi a jeho lodích ani stopy. POINT OF se nadále pohřešuje.

Dewitt se zamyšleně zastavil.

VEGA, ARCTUR a TRIFID byly pevně zakotveny v jeho plánech... Nevysílaly, protože jim byl Dhark na stopě, nebo proto, že se nějakým způsobem dostaly do havarijního stavu?

Vrátil se do konferenčního sálu. Tam na něj čekalo další neočekávané překvapení.

Generální manažer Vasil Vasiljovič z Euroasijské banky dal mezitím hlasovat o volbě ministrů.

Dewitta to rozzuřilo, ale nesměl to dát najevo. Dokonce musel Vasilu Vasiljovičovi pográtulovat, jakmile byl většinou hlasů zvolen ministrem financí Země. Ale když mu potřásl rukou, Dewitt už věděl, že právě Vasiljovič bude brzy jedním z prvních, kteří opustí jeho tým...

Norman Dewitt jen tak nezapomínal.

G. S. Ready, protektor zóny Čad a jižní Afriky, se stal ministrem bezpečnosti a tím automaticky i GBO. Norman Dewitt, jenž jako jediný z přítomných věděl, že GBO už prakticky neexistuje, dal zřetelně najevo, že jeho hlas bez výhrad patří právě G. S. Readymu.

Všechno se odehrávalo pod obecným pojmem: dočasná vláda. V komuniké, které za několik okamžiků odvysílají veškeré stanice rozhlasu a televize, se říkalo:

V dohledné době budou ve všeobecných a tajných volbách zvoleni guvernér a parlament. Současné složení vlády bude platit jen do uskutečnění těchto voleb. Dočasná vláda považuje za svůj první a prvořadý úkol postavit na pevných základech během několika dní zásobování potravinami, které bylo diletantskými Dharkovými zásahy zcela narušeno. Toto však od všech obyvatel vyžaduje okamžitý nástup do práce. Stávající poměry přinutily dočasnou vládu zakázat veškeré stávky a demonstrace. Počínaje 12. hodinou příštího dne se vyhláší stanné právo. Všichni blízcí spolupracovníci Rena Dharka jsou tímto prohlášeni za nepřátele Země a budou postaveni před řádný soud.

Toto komuniké bylo podepsáno jménem *Norman Dewitt, guvernér Země*.

Ale on věděl, že ještě není u konce. Nespokojil se jenom s částí moci. Chtěl dostat všechno, všechno! Celou Zemi!

* * *

V temném mraku v souhvězdí Labutě bojovali spojovní specialisté na lodi COL proti času. Křížníky VEGA a ARCTUR neustále vysílaly na nouzových hyperfrekvencích volání o pomoc, ale jejich z velké části zkomolené vysílání nebylo možno použít k zaměření jejich polohy.

* * *

Ve směru k neznámé sluneční soustavě, nacházející se 3 724 světelných let daleko od Země, se hnala POINT OF s neznámou pyramidovou

lodí v *závěsu*. Na palubě prstencové lodi se už ani nepokoušeli navázat spojení se Zemí. Odstínění Syntetů bylo v tomto směru dokonalé.

* * *

Jos a ben Dorrha se už vzdali záměru přistát v Alamo Gordu. Nad Atlantikem zachytili podezřelé vysílání. Změnili kurz a pokoušeli se nabrat směr k základně T-XXX.

* * *

Metalurg Poul Renoir, muž, který *řešil problémy ve snu*, zažil další velký úspěch, když ve strojové jeskyni na Deluge našel v archívu tři kapsle a v každé z nich kuličky: mentcapy, které ihned spolkl. Vědomosti, ukryté v těchto mentcapech, mu nyní patřily. Díky nim v okamžiku věděl, že v sousedící jeskyni je stroj zvaný *konstruktér*, který reaguje na myšlenkové, telepatické impulzy. Tím byla vyřešena těžba těžkého kovu tofiritu na kontinentu Čtyři. Pomocí *konstruktéra* bylo možné dát rychle postavit všechna potřebná strojní zařízení.

* * *

Manu Čobe a Anja Fieldová se s Bleskem O25 dostali na základnu T-XXX na Aljašce. Až na malou skupinku mužů GBO byla základna pustá a prázdná. Afričan a šéfmatematička nebyli v žádném případě přivítáni přívětivě. Obklopeni bezradnými lidmi museli odpovídat na řadu dotěrných otázek. Čobe se zklamáním zjistil, že nadsvětelný vysílač T-XXX byl zničen něčí sabotáží. Zdejší lidé se o dění ve světě dovídali jenom z televizních obrazovek.

Padlo jméno Normana Dewitta.

Pak přišlo komuniké dočasné pařížské vlády, podepsané Normanem Dewitem.

„Dewitt? Norman Dewitt?“ Manu Čobe se zeptal hned dvakrát. V tu chvíli nevypadal moc inteligentně.

Norman Dewitt tedy také patří ke skupině, která zradila Rena Dharka a jeho přátele.

„Jaksi se mi rozsvítilo,“ záupěl Afričan. Pohlédl na lidi z GBO. Kou-

savě podotkl: „Poslouchejte, co jste to vlastně tenkrát testovali, když jste z Evropy dostali seznam posádek, které měly být vyškoleny na křižnících TRIFID, ARCTUR a VEGA?"

Žádná odpověď.

Manu Čobe se zhluboka nadechl. „My všichni jsme tomu grázlovi Dewittovi důvěřovali. To on plánoval přepadení křižníků. Ztraceně, ale jak mu to všechno perfektně vyšlo. Ren Dhark mu sedl na lep a hledá ztracené lodě kdesi v kosmu. Pak ještě musel odletět i Riker s POINT OF..."

Dál se nedostal. Ve zprávách hlásili, že se kapitáni lodí pozemské flotily připojují ke gratulacím Normanu Dewittovi.

„Naši kapitáni?"

„Švindl!"

Zpráva vyvolala na základně rozruch.

„A co když to není švindl?" zeptal se kdosi.

Čobe prudce vstal. „Tak potom Dewitt naše staré dobré velitele sesadil a nahradil je svými kreaturami. Hergot, copak se tomu chlapovi podaří všechno? Je Ren Dhark všemi zrazen a zaprodán?"

Nikoliv všemi.

Na krátkých vlnách zachytili a dešifrovali několik zpráv. Skupiny Dharkových věrných, rozptýlené po celém americkém a asijském kontinentu, se pokoušely navazovat mezi sebou kontakty.

„Takže přece jen zůstalo pár lidí, kteří jsou Dharkovi věrní," poznamenala Anja Fieldová zamyšleně. Že se stejně jako Čobe a ostatní i ona ocitla na lacině vlastizrádců, vyhlášené dočasnou vládou, ji ani trochu nezajímalo, natož aby se toho bála.

Pak se cosi ozvalo.

Muži z GBO naslouchali.

Přicházelo to zvenčí, z bezprostřední blízkosti základny.

Ingrun tomu rozuměl. Zakódované hlášení.

„A já si myslel, že Jose v Bombaji zabili."

Manu Čobe tomu moc nevěřil. „Není to nějaký trik, Ingrune? Tenhle kód je přece v Alamo Gordu určitě někde uložen."

„Není. To vím přesně. Eylers ho vlastnoručně vytvořil a vlastnoručně všechny záznamy o něm zničil. Pár lidí by mělo jít ven přivítat Jose."

Nebyl to skutečně žádný trik Dewittovy skupiny.

Jos a Ibrahim ben Dorrha, oba poněkud unavení z dlouhého letu,

vešli dovnitř. O událostech na Zemi už věděli. Jednak měli zapnutý příjem zpráv pro veřejnost a jednak provedli v severní Americe dvě mezipřistání. Poslední ve Fort Gardenu u Velkého Medvědího jezera.

„Bernda Eylerse drží ve Fort Gardenu," neoblomně tvrdil agent C 3 - Jos.

Manu Čobe mu nevěřil ani slovo.

„Váš pobyt ve Fort Gardenu trval pouze 45 minut, Josi. A jak sám říkáte, posledních 15 minut bylo velice vzrušujících. Během pouhé půlhodiny jste zjistil, že tam Eylerse drží v zajetí?"

„Ano," odpověděl C 3 klidně. „A abych to zjistil, nemusel jsem hnout ani prstem. Kdyby se městská policie nesnažila nám sebrat letoun, určitě bychom ho s Ibrahimem vysvobodili.

Čobe, proč bych neměl věřit informaci muže, který na Eylerovu tvář nikdy nezapomene, protože ho Eyler na Hope osobně zatkl pro loupež? Panebože, ten se ještě teď vztekal."

„Hm," zamyslel se Manu Čobe. Josova hlášení zněla na jeho gusto příliš neuvěřitelně. „A tvrdíte taky to, že víte, kde ve Fort Gardenu Eylerse drží?"

„V zajišťovací stanici, ale neptejte se mě, ve které místnosti a ve kterém rohu té místnosti. V mém vznášedle je místo pro deset osob. Kdo se mnou poletí?"

Nyní se Manu Čobe podivil. Z furiantského Jose se najednou stal rozhodný, energický agent C 3.

„Josi, poletíme jen dva. Vy a já v mém Blesku."

„Cože? Jedna ta věcička je tady? Prima. Jestli si budete přát, Čobe, posléze vám sem doručím i samotného Normana Dewitta."

„Víc mě zajímá Bernd Eyler," odpověděl Čobe ostřeji než chtěl, protože ho opět zarazila Josova přehnaná výřečnost.

„Tak poletíme hned? Svých pět švestek mám s sebou," řekl Jos a ruce, které byly do této chvíle prázdné, najednou držely paprskomety. Nikdo neuměl říct, odkud je vytasil.

„Umíte taky střílet?"

Afričan se nemohl zeptat líc. Jos sáhl do kapsy, ukázal okolním mužům minci a hodil ji nahoru k vysokému stropu. Paprsek z jeho zbraně sykl jen krátce a mince už neexistovala. Nedopadla na zem.

„Takže už konečně poletíme?" zeptal se Jos netrpělivě, jako by se chystal na mimořádně lákavý večírek.

Manu Čobe přikývl a vstal. Když míjel Anju Fieldovou, řekl: „Anjo, vy víte, co dělat.“ To bylo všechno, co až do odletu pronesl.

* * *

Srdce planety Země neslo jméno Alamo Gordo.

Muž, který toto srdce řídil, přiletěl z Paříže, aby právě odtud rozhodil kolem Země své poslední síť.

Norman Dewitt.

Znal Alamo Gordo i sousedící kosmodrom Cent Field - největší a opět nejmodernější letiště světa. Cent Field nebyl pouhým mateřským přístavem pozemské flotily, byl i sídlem velitelského štábu. Jeho nový šéf, kapitán Harold F. Lloyd, seděl naproti Dewittovi v místnosti, zařízené ještě podle Dharkova vkusu.

Ti muži spolu nehovořili. Šlo o pouhý monolog.

„...flotila zůstane v neustálé pohotovosti, stejně tak i všechny radarové stanice. Zítra ráno očekávám vaši zprávu, že bylo vyměněno dalších dvacet procent starých staničních posádek spolehlivými lidmi. Zítra ráno přesně v deset hodin, Lloyde. Během dne obdržíte další instrukce. Ve štábu budou platit jako vaše osobní rozkazy.

Lloyde, já spoléhám na vaši flotilu, která případně zabrání návratu Rena Dharka na Zem. Nejpozději v oblasti Pluta musí být zadržen. Totéž platí i pro POINT OF, kdyby se tu měla ještě někdy objevit. Natlučte svým kapitánům do hlav, že pokud se Dhark objeví, ultimativně mu musí přikázat, že tady nemá co pohledávat. Podle možnosti neútočte na COL ani na doprovodné lodě. Spíš se snažte jejich velitele dostat na naši stranu. V tom už ostatně máte své zkušenosti.

Ren Dhark svou lodí ani nenapadne Zemi, ani se nebude snažit násilím změnit nový řád a pořádek na Zemi. To o něm vím! Já *znám* Rena Dharka!

Lloyde, mám za to, že budete chtít zůstat velitelem pozemské flotily velice dlouho."

„Děkuji vám!"

* * *

S modrým výstražným světlem a zapnutým poplašným zařízením se sanitní vznášedlo hnalo propastmi ulic k berlínské nemocnici. Čtyři

sanitáři, muž pod plastikovou příkrývkou a řidič. Všichni mlčeli.

„Sirény," řekl muž vedle pilota, když v oparu končícího dne spatřil obrysy nemocnice.

Cvakl vypínač.

Rozječela se sada sirén. Ječivý zvuk, který pronikl i zvukovými izolacemi.

„Musí to bejt?" zeptal se muž pod neprůhlednou příkrývkou. Musel svou otázku zařvat, jinak by mu nerozuměl ani sanitář, sedící těsně vedle něj.

„Ještě přidáme."

„Čoveče, to je ale..."

„Řek jsem přidáme!"⁴ zlobil se muž vedle pilota.

Nevypadali jako sanitáři. Tyhle pomocné síly většinou nenosily paprskomety amfické konstrukce.

Jenom sanitní vznášedlo bylo pravé.

Ukradené!

Nejvyšší možnou rychlostí se řítilo k berlínské nemocnici. Staccato sirén. Šlo o obvyklé znamení, které požadovalo už zdálky, aby se okamžitě vyklidilo malé parkoviště před stanicí pohotovosti. Ozval se videofon. Pilot ohlásil defekt přenosu obrazu.

Sirény vypnout! Rychlost na třetinu! Vypnout modré majáky! Vibrační poplach vypnout! Přistát!

Čtyři muži v mezinárodních uniformách vyskočili ze vznášedla. Bílé plastické oblečení, jen na levé paži a na zádech červený kříž.

Nosítka ven.

„Kde jsou pojezdná nosítka?" křikl pilot do videofonu. „Rychle po svezích!" Toto upozornění platilo jeho čtyřem kolegům.

Počítačová kontrola u vchodu.

„Vypnout! Rychle!" Málokdy se u vchodu do nemocnice tak křičelo. Mladá zdravotní sestra se neptala na důvod. Vypnula kontrolu. Ale pak se divila.

„Rovně! Ne k výtahu! Hele, kam to vlastně chcete?"

Ale už tam nebyl nikdo, kdo by jí odpověděl.

Výťahová kabina se Čtyřmi muži v uniformách a jedním na nosítkách svištěla do pátého patra.

„Doufáme, že nevyhlásí poplach," pravil muž pod příkrývkou a měl tím na mysli sestřičku u vchodu.

„Eddy se vo ni postará," odpověděl jeden ze sanitářů.

Stop!

Páté patro. Stejně divadlo, jenom bez křiku. Dva nesli nosítka, dva šli po jejich stranách. Stále po dlouhé chodbě. Nedělali si hlavu z toho, že by někoho mohlo trknout, proč pacienta nesou, když by ho mohli mnohem pohodlněji vézt na pojízdném lůžku.

Dva muži, znučeně postávající před nemocničním pokojem V-472, na ně se zájmem pohlédli. Sanitáři si jich zdánlivě nevšimli.

Když se však octli na tři metry od strážných, vzduch prořízly dvě paprskové dráhy a strážní se řítili k zemi.

Sanitáři odložili nosítka a vtrhli do pokoje V-472. Na jednom lůžku seděl muž, který je zajímal.

Stráže uvnitř byly pomalé. Oba sanitáři stříleli jako o závod. Zasáhli zároveň i lékaře, stojícího vedle lůžka. Mezitím byli strážní z chodby dovedeni dovnitř a pak do pokoje vplula prázdná nosítka,

„Shantone, můžete si nasednout...”

Shanton jen zamručel. Nebylo mu rozumět.

„Panebože, to je ale tlust’och,” zaúpěl jeden ze sanitářů, ale pak se třem mužům společné přece jen podařilo Shantona přeložit na nosítka.

Plastikovou přikrývku přes něj a pryč.

Cesta zpět k výtahu.

Bez problémů.

Výtah je polkl a řítil se dolů.

Videofonem se ozval Eddy, pilot vznášedla. „Průšvih. Ta husa zavolala městskou policii. Nemohl jsem tomu zabránit. Je mi líto. Tři doktoři a čtyři sestry. Musíte je bohužel uspat. Konec!”

Chris Shanton tomu musel rozumět. Znovu cosi zamručel, ale opět mu nejprve neporozuměli. Pak ale vystrčil ruku a pohyby jeho prstů byly tak jednoznačné, že jeden ze sanitářů křikl: „Hele, voň chce praskomet!”

„Má ho mít.”

A *dostal* ho. Chris Shanton opět zamručel, ale tentokrát to už znělo o poznání přívětivěji. Téměř vesele.

Výtah se zastavil. Nosítka zvednout. Shanton se pohnul. Zřejmě nyní ležel na boku. Pak s ním sanitáři zahruli za roh.

„Támhle jsou!” Sestřička, která s nimi měla před chvílí co do činění, je spatřila jako první.

„Hrajeme si na přitroublý,” sykl jeden ze sanitářů.

Přiblížili se dva doktoři. Netvářili se nijak mile.

„Spletli jsme se. Ten muž patří do centrální nemocnice.”

Oba lékaři zrudli, až připomínali zralá rajčata...„Co se to tady vlastně děje?”

Bylo štěstí, že i Shanton měl zbraň.

Byli připraveni na všechno, ale opodál stála sestřička s paralyzáto-rem v ruce a právě vystřelila. Jeden ze sanitáků klesl k zemi.

To nebylo v plánu. Ale Chris Shanton prostě neměl rád ženy se zbra-němi. Přesto mu bylo líto sestřičky, na kterou vystřelil jen proto, že konala svoji povinnost.

Poněkud ho uklidňovalo, že neucítila bolest a že až se probudí, ne-odnese si vlivem zásahu žádně zdravotní potíže.

Na scénu vběhl Eddy. Sklonil se nad bezvládným druhem, hodil si ho přes rameno a utíkal ke vznášedlu.

Sanitáci to riskli.

Nezacházeli se Shantonem na nosítkách jako v bavlnci, ale bezpečně ho dopravili na palubu sanitního vznášedla, naskočili za ním a jako raketa se zařízli do nočního nebe.

* * *

Časový odstup jednotlivých maxim zatížení ochranného Štítu COLU se během posledních deseti minut nebezpečně zkracoval.

Poslední interval představoval už jen 102,45 vteřin, tedy ani ne dvě minuty.

To vypovídalo o blížícím se konci.

Ren Dhark nedával nic najevo. Když k němu přistoupil první důstoj-ník Mangolth, Dhark vyzařoval klid. Nemělo smysl naléhat na odbor-níky, kteří dělali vše, co uměli. A rychleji se už pracovat nedalo, aniž by hrozilo nebezpečí bezprostředního samozničení lodi.

Svazek hypervln jako nosič polarizovaného světla pracoval velmi dobře. Problémy nastaly ve chvíli, když šlo o to, synchronizovat ho s odrazem a přivést ho na obrazovku.

Inženýr byl blízek zoufalství. Bezradně hleděl na Dharka. Ten stál před oscilografem a sledoval křivky hypervln.

„Pojďte sem, prosím!” zavolal na jednoho z expertů, jenž mu už před časem utkvěl v paměti jako nápaditý muž. Inženýr všeho nechal a při-spěchal. „Nic vás nenapadá?” Klepl do obrazovky.

„Cože? Ne, nic..." ale ve stejnou chvíli chytil Dharka za předloktí a vykoktal; „No jo, my idioti!"

I Mangolth teď přišel. Inženýr mluvil a nadskakoval jako pružina: „... to ale nebyl můj nápad. Já bych na to nikdy nepřišel. Panebože. To Ren Dhark mě upozornil na oscilograf. No tak, uvolněte kabeláž oscila. Sem s tím. No tak, člověče, dávej pozor. Mangolthi, zelenou 8, sem. Díky."

Bleskurychle se přepojovalo a znovu spojovalo. Lidé kolem Dharka se rozhovořili technickou hantýrkou.

„Červený 45 na šedý 2."

A tak pořád dokola.

Muži pracovali s cizí technikou, jako by ji bývali sami vyvinuli. Přitom se ji pouze naučili ovládat. Pomocí palubního mozku POINT OF, Checkmasteru.

Odkud měl Checkmaster tak rozsáhlé vědomosti? Člověk se musel spokojit s jeho vlastní odpovědí na tuto otázku. Zněla: *Jde o výsledek logistických výpočtů..*

Mangolth zvolal do palubního rozhlasu: „Strojovno. Zkušební provoz za deset vteřin. Energie 30, víc ne."

Strojovna potvrdila příjem. Muži před obnaženou kabeláží ustoupili. Nikdo se neseznamoval rád s vysokými energetickými hodnotami.

Ren Dhark, Mangolth a mladý inženýr pozorovali oscilograf.

Ještě stále přes něj běžely amplitudy. Mangolth přepnul. Třetí páčku, čtvrtou, osmou a pak tu poslední.

Na obrazovce už nebyly žádné křivky.

Po celé její ploše se rozlila jasná záře. Nebyla ani červená, ani žlutá, ani modrá. Byla to prostě záře.

Rena Dharka zaskočilo temné tušení. Byli už tak blízko radiového slunce, že nyní viděli pouze jeho povrch? Takhle vypadala jinak neviditelná hvězda?

„Zpětným odrazem se vlnová délka viditelného světla musela změnit," vyhrkl Mangolth, ale nebyl si svým tvrzením jist.

„To znamená co?" zeptal se Dhark ostře. Jeho neklid vzrůstal.

„Neumím to vědecky vysvětlit." Spojový inženýr COLU byl bezradný.

Ren Dhark sice také, ale snažil se toho stavu zbavit. „Mangolthi, proč na oscilografu nevidíme hvězdy? Proč vidíme jenom tu pulzující vrstvu? Mám za to, že jste svázané hyperpaprsky vyslal do všech stran?"

„To ano, Dharku. Ale víme my, jak se změní spektrum světla, je-li zrychleno na nadsvětelnou rychlost?“

Dhark si nepotrpěl na vědecké diskuze. Situace byla příliš vážná. Chtěl položit další otázku, ale odmlčel se. Vydal Mangolthovi příkaz, aby zapnul nadsvětelný distanční zaměřovač.

Už nevěřil na rádiovou hvězdu. To, co ho napadlo, bylo však ještě horší než neviditelné slunce, jehož gravitace je k sobě stahovala.

Přepínače cvakaly. První důstojník COLU hlásil hrozné přetížení ochranného štítu. Žádný div, ubrali jeho energii na pokus.

Ren Dhark hlášení přeslechl. Spatřil v Mangolthově zničené tváři rezignaci. Spojový inženýr si mohl zaměřovači údaje ušetřit. Přečetl si je sám.

Nula až nekonečno.

Nekonečná hodnota nebyla zachycena čistě.

„Přepnout na energetický zaměřovač," řekl Dhark a pousmál se. „Jestli se odtud ještě někdy dostaneme, pak si naši odborníci budou muset lámat hlavu s nějakým novým zaměřovacím systémem.“

S neskrývaným podivem hleděl mladý inženýr na usmívajícího se Dharka.

Dhark se v téhle situaci dokázal ještě smát?

Nač vlastně myslí?

Pak Dhark rozpráhl ruce a zvolal: „To jsem si mohl myslet. Tohle není energetické centrum. Všude samé nejasné, zamlžené hodnoty. Proto taky nula až nekonečno. Mangolthi, přepínejte distanční a energetický zaměřovač... už víte, kde jsme se to octli?“

Dhark nyní připomínal Vikinga, který věří, že jako jediný na celé lodi vidí pevninu.

Mangolth pokrčil rameny. Dhark na něj zavolal: „Jsme uprostřed seskupení kontrahujících plynů. Jsme uprostřed porodních stahů nového budoucího slunce.“

Dhark pak vstal a vydal rozkazy, kterým nechtěl nikdo věřit: „Energii ochranného štítu vrátit na normál. Veškeré rezervní konvertory přepojit na pohon. Motory zatížit co to dá. Máte deset vteřin. Proved'te! Konec!“

Věděl, že riskuje, že by se COL mohla díky přílišné emisi energie proměnit ve slunce a vybuchnout.

Ale neviděl jinou únikovou cestu. Temný plynový mrak měl pravděpodobně rozměry čítající několik světelných let.

Dhark přimhouřil oči, když se ozvalo hlášení energetických hodnot COLU.

První důstojník vedle něj zadržoval dech. Ren Dhark nezaváhal ani na vteřinu. Uvnitř lodi se ozval řev, jako by se v ní probudila pravěká příšera.

Ochrannému štítu hrozilo prolomení.

Hodnoty zatížení dosahovaly 94 procent.

Veškerý pohon COLU pracoval na 270 procent.

Ale konvertory 8, 11, 23 a 31 ne.

Jejich výkon nebylo možno zvýšit. Před Dharkem probleskovala jejich čísla. Čtyři. Jedenáct...

Křikl do palubního rozhlasu: „Strojovno! Co je s těmi čtyřmi konvertory?“

První důstojník zatřásl Dharkovým ramenem a otočil ho k hodnotovému měřiči: „Náš ochranný štít! Zatížení 98 procent!“

Dhark setřásl jeho ruku a zeptal se Mangoltha: „Jak to vypadá na vašem oscilografu?“

„Beze změny.“

Rychlost COL vteřinu za vteřinou narůstala. Její cíl? Kamkoliv!

Zatížení energetického ochranného štítu náhle kleslo pod 80 procent, aby po chvíli vystoupilo na 97.

Zděšeně a neschopen hlesnout sledoval první důstojník Dharka, jak ve zběsilé rychlosti připravuje transici.

Transici naslepo.

A ani o tom neinformoval posádku.

Tvář mu ztuhla v masku, oči se chladně leskly.

Riziko, které Dhark nyní podstupoval, bylo tisíckrát nebezpečnější než předchozí manévr.

Opuštění oblasti soustředěných plynů, ve kterých všude probíhaly atomové rakce nebývalé síly a rozsahu, se mohlo díky velkému energetickému výboji stát něčím jako rozbuškou. Taková exploze by zajisté pronikla i do hyperprostoru.

Ren Dhark riskoval. Nevěděl a ani neuměl odhadnout, jaký bude výsledek jeho akce.

Nespouštěl oči z kontrolních přístrojů. Za méně než jednu minutu se energetický ochranný štít COLU musel prolomit. Pak už by byla loď vystavena atomovým silám, zuřícím v temném mraku. Pak by byl osud COLU zpečetěn.

Transice!

Nyní se stalo vůbec poprvé, že Dharkova fyzická odolnost byla silnější než nepříjemný transitní šok při de- a rematerializaci.

Obrazovky se rozzářily. Ukazovaly hvězdy. Muži za jeho zády jásali jako malí kluci.

Byli z toho venku. Opět se octli ve volném kosmu. Plynové peklo opustili na poslední chvíli.

„Strojovně: vše přepnout na normál.“

Ren Dhark si otřel pot z čela. Napětí z něj však ještě nespadlo.

„Propočítat, jakou vzdálenost jsme touto transicí urazili. Určit naše stanoviště - spojařům: pokusit se navázat spojení s doprovodnými loděmi před mrakem a s křížníky TRIFID a VEGA.“

Z nejdůležitějších centrál lodi přicházela hlášení. Pak přišel výsledek od zaměřovačů: COL přeskočila vzdálenost 3,9 světelných let. Nacházela se tedy stále ještě ve tmavém mraku v souhvězdí Labutě, ale už ne v jeho soustředěném centru, ze kterého za několik miliónů let vznikne nové slunce.

Mangolth pochopil, že jeho přítomnost před oscilografem je už zbytečná, a proto zaujal stanoviště opět u vysílaček. „Nemáme spojení s doprovodnými loděmi, ale zato s křížníky VEGA a TRIFID se zlepšilo. Vypadá to, že jsou v hraničním pásmu centra plynů. Ztratili orientaci. Mám velitelům poradit, aby se pokusili o slepou transicí?“

„V žádném případě, Mangolthe. Vyvedeme je ven. Snad se nám podaří zjistit jejich přesné souřadnice.“

Dhark pozoroval obrazovky. Směr, kterým transitovali, se jevil jako temná díra bez jediného světla.

Před lodí byly nějaké hvězdy, ale bylo jich strašidelně málo.

Existovalo v této oblasti kosmu skutečně jen takové minimum hvězd, anebo byla většina z nich zahalena mezihvězdným prachem a plynovými masami?

„Gratuluji,“ hlesl první důstojník a s obdivem pohlédl na Dharka.

Dhark mávl rukou. „To můžete, ale teprve až VEGA, TRIFID a ARCTUR spolu s doprovodnými loděmi přistanou na Zemi.“

První důstojník se překvapeně zeptal: „Vy počítáte ještě s dalšími komplikacemi?“

„Neměl bych snad?“

Ohlásily se zaměřovače. Podařilo se zjistit souřadnice VEGY a TRIFIDU. Dharkovi připadaly něčím povědomé. Pak najednou věděl proč.

Nechal je přezkoumat. Krátce nato bylo jasné, že se TRIFID nachází v hraničním pásmu soustředěných plynů, ale že VEGA v nich vězí do hloubi 3,2 světelných let.

Všichni se dívali na Dharka. Mohl jim odečítat z očí, nač myslí.

Báli se, že přijde rozkaz, který je vrátí zpět do centra kontrahujících plynů.

Klidným hlasem položil Dhark otázku: „Až budete jednou v kosmu v nouzi, budete chtít, aby vás zachránci nechali ve štychu?”

Za několik minut byla COL připravena k transici.

Cíl: křížník VEGA ve tmavém mraku v souhvězdí Labutě!

* * *

Na Hope, 1 400 metrů hluboko pod povrchem, prskal Poul Renoir vzteky.

Ve světle silných reflektorů se třpytila mohutná žíla rudého tofiritu. Ale tím to taky končilo.

Materiál se nedal těžit.

Tři přístroje, které byly postaveny pomocí *konstruktéra* ve strojové jeskyni, na místě činu vypověděly službu. Tofirit, zchlazený na 0,255 stupňů Kelvina, se ani neodlamoval, ani nezkapalňoval.

„Konec,” prohlásil Achmed Tofir deprimované, když mu nevyšel ani dvacátý pokus. „Hotovo. Už nemám ani náladu tahat ty krámy zase nahoru.”

Ostatní posedávali kolem a mlčeli. Zklamání bylo příliš velké. Všichni byli ve strojní jeskyni fascinováni prací *konstruktéra* a teď tohle...

Pomocí výkresů, které drželi v ruce, ve strojové jeskyni vydávali *konstruktérovi* telepatické rozkazy, jak mají těžební stroje fungovat, jakou mají plnit úlohu, a *konstruktér* pokaždé odpovídal: *rozumím*.

A nyní dřepěli pod zemí a zírali na nádherně rudý, lesklý tofirit.

„Jedeme nahoru.”

Nikdo už neměl chuť zahájit jedenadvacátý pokus. Už ani Poul Renoir ne. A už ani nenadával. Stál tiše v koutě a kousal se do spodního rtu.

„Někde se stala chyba. Něco jsme museli udělat špatně. My, a ne *konstruktér*,” mumlal.

Někteří kolegové na něj hleděli se soucitem, už toho měli většinou opravdu plné zuby.

„No tak, Renoire, pojd'te, nebo vás tady necháme a odjedeme sami," zvolal jeden z expertů netrpělivě.

Dálkovým ovládáním vypnuli reflektory a malý pohonný agregát. Poul Renoir se ještě jednou otočil, naposledy se podíval na lesknoucí se žílu a vstoupil na antigravitační desku.

„Nejsem tady naposledy," zamumlal.

Ostatní se zasmáli. Antigravitační deska se s nimi neslyšně vznášela vzhůru šachtou.

„Museli jsme udělat nějakou chybu. Já to cítím. Udělali jsme nějakou zatraceně hloupou chybu." Renoir se podíval na kolegy. Plastikové zpevnění stěn šachty je tise mýjelo.

„Třeba se vám zase bude zdát nějaký sen," pronesl kdosi kousavou poznámku. Muži se zasmáli. Renoir tupě zíral před sebe.

* * *

Muž s rybíma očima a vyrážkou ve tváři se škodolibě zašklebil, sáhl si pro šálek s kávou a usrkl z něj aromaticky vonící extrakt.

„Už nemám moc času, Eylersi, ani trpělivosti. Jestli okamžitě nezačnete odpovídat na moje otázky, sáhnu po jinech prostředcích. Musím vám zdůrazňovat, že potom promluvíte rád?"

Bernd Eylers věděl, že se nachází v zabezpečovacím zařízení ve Fort Gardami. Jednak mu to prozradili a jednak to tu znal z inspekční cesty. Proto se ani nesnažil o žádné plány k útěku. .

Toto zařízení bylo absolutně bezpečné. Nebylo možné z něj utéct.

Sedel proti Ike Sabremu, Robonovi, narozeném ve Friscu. Během krátké doby vyslyšali Eylerse už popáté, ale tohle bylo poprvé, co výslech vedl Sabre.

Místnost byla dobře zařízená, a přesto neútluná. Z mnoha prázdných domů ve městě sem nanosili nejlepší nábytek, ale zapomněli přitom na cely. Ty zůstaly prázdné, nevytápěné. Holý plastikobeton.

Bernd Eylers se v dobře vytápěné kanceláři otřásl, jak byl prochlazen. Naproti seděl Ike Sabre. Dalších tří ozbrojených mužů kolem si nevšímal.

Odvážit se skoku z okna znamenalo jistou sebevraždu. Sabreho kancelář byla umístěna v sedmém patře mohutné plastikobetonové budovy, která před giantskou invazí sloužila jako centrála severoamerického radarového zabezpečení.

„Eylersi, já mám ještě tolik trpělivosti, kolik mám v šálku kávy." Sabre se jízlivě usmál a znovu usrl.

Náhle šálek odložil. Hlásil se jeho videofon, přístroj ve stojanu u dveří, jenž musel pocházet ještě z přelomu tisíciletí, protože byl zabudován ve dřevě.

Zaměřeny neznámé letící objekty, ale ihned se ze zaměření ztratily. Nacházely se v náletu na Fort Garden. Rychlost 3,4 zvuku, výška 75 metrů. Podezření, že jde o Blesk. Dotaz do Alamo Gordo vyslán, Okamžik! Odpověď je tu! Alamo Gordo hlásí, že se v našem radarovém okruhu žádný Blesk nezdržuje. Konec!

Rybí oči Ikeho Sabra se zaleskly, když se opět podíval na neoholeného, poněkud zanedbaného Eylerse. „Eylersi, jestli jsou to vaši kamarádíci, tak si dojdou pro jejich zkrvavený hlavy a navíc budeme mít ještě ten jejich Blesk. Můj milej chlapče, nepodléhejte marnejm iluzím. Tady vocaď se jen tak nedostanete,"

„A vy zas ze mě nevymáčknete ani slovo, můj nejmilejší chlapče," sykl Eylers a založil ruce na prsou. „Vy chytráku, přehlédli jste jednu věc. Ren Dhark, Dan Riker, já a ještě šest dalších osob, které dobrovolně absolvovaly jistý speciální psychický zásah technikou Tajemných, nejsme vůbec schopni prozrazovat tajemství, i kdybyste mě mučil k smrti. Už jste někdy slyšel něco o mentcapech, můj nejmilejší Ike Sabre?"

Eylers se sám podívoval, jak snadno mu tahle lež přišla na jazyk, avšak Robonovi tím nezaimponoval. Dopil poslední hlt kávy a odložil šálek.

„Do vedlejší místnosti s ním. Okamžitě začněte s paprskovým bičem. Donuťte ho k výpovědi. Až bude ochoten, zavolejte mě. Mám ještě nějakou práci."

To souhlasilo jen zčásti. Ike Sabre, jenž vypadal jako ztělesnění inkvizice, nemohl slyšet křik mučených lidí a nemohl vidět krev. Kdyby mu někdo ukázal krvácející ránu, omdlel by.

Muži vytrhli Eylerse z křesla. Zarachotily klíče a pak už ho táhli vedle. Mrskli s ním o zem.

V tu chvíli zaslechl Sabreho videofon:

Neznámý letící objekt je zaměřen osm kilometrů od Fort Gardenu...

Někdo ho brutálně nakopl a pak se dveře zabouchly. „My ti to tvoje čmouchání vyrazíme z těla! To uvidíš! Nemoh ses nasytit ty zprávy vo tvejh kamarádíčkách, co?"

Bernd Eylers hleděl beze strachu do tváře širokoplecího zabijáka. I kdyby Blesk dorazil, Eylers už neměl šanci. Každý zásah paprskového biče vyloukal rozum.

Dokopali ho do kouta.

Jeden z těch tří na něj mířil paralyzátory, druhí dva připravovali paprskový bič.

„Tak," řekl jeden z nich, když ukončili přípravu. „Teď překontrolujeme tu tvoji pohádku vo tom, že nemůžeš bejt práskač. Dávej pozor, jak se to dělá."

Hned nato se Eylersovi zdálo, že ho zabalili do žhavé spirály. Chtěl vykřiknout, ale nemohl. Příšerná bolest mu ochromila jazyk.

* * *

Manu Čobe se nezatvářil nijak nadšeně, kdy podruhé zjistil, že se octli v zaměřovačích Fort Gardenu. Přestože s tím počítal, myšlenka, že v zajišťovací stanici vyhlásili poplach, se mu nijak nezamlouvala.

„Josi, už nás zase mají," informoval svého partnera, který od startu ještě nepromluvil.

„Ještě pořád nás mají?"

„Už zas ne," odvětil Čobe zprudka, protože se zlobil na Josův chladný přístup. Už litoval, že ho vůbec bral s sebou.

„Tak je to dobrý."

Tohoto agenta GBO zřejmě jen tak něco nedojme.

„Hned jsme ve Fort Gardenu."

„Oukej!" A víc ani slovo.

Afričan přepnul optiku na infra. V tomto malém městě u Velkého Medvědího jezera hodiny ukazovaly skoro půlnoc. Hvězdy byly zakryty hustými mračky. Od jezera se táhly první zářijové mlhy.

Za modrofialovým unitalovým pláštěm Blesku tiše bzučely stroje.

„Sledujete obrazovou projekci, Josi?"

„Jistě. A kromě toho proklínám Tajemný, protože mi zřejmé chtějí tím svým nesmyslným zařízením zlomit vaz. To se přece nedá vydržet, koukat pořád nahoru."

Nebyl první, kdo si zanádal na umístění obrazové projekce v Blescích.

Najednou Jos ožil. „Ticho. Něco se ozývá na vlně GBO."

Manu Čobe, lékař a spojový specialista, naslouchal také, ale zašif-

rovanému textu nerozuměl. Pak kratičké vysílání utichlo. „Co to bylo?" zeptal se zvědavě.

„V Berlíně udělali to, co se chystáme udělat tady. Chris Shanton už není zabásnutý ve špitále. Je v bezpečí. Sice neznám toho Eddyho, co vysílal, ale vypadá na chytrou hlavičku."

„A kde je Shanton teď?"

„Velkej Bože," zaúpěl Jos. „To Eddy přece nemoh volávit. Centrála v Alamo Gordu zná skoro všechny kódy, který jsme domluvili pro interní potřeby..."

Pak se před nimi vynořil Fort Garden.

Pohledem na přístroje se Čobe ujistil, že na stanici o nich už vědí. Navíc Afričan zděšeně zíral na obrovskou budovu stanice.

„Josi, o tom jste mi nic neříkal..."

„O čem?"

„Kde tady máme Eylerse, proboha, hledat?"

Jos Aachten van Haag ledabyle řekl: „Vleťte přece dovnitř do ty krabice. Určitě tam potkáme někoho, kdo nám hrozně rychle a rád poví, kde je Eyler drženej. To pak nechtě na mě, Čobe. Vy mi budete pouze krejt záda, jasný?"

Afričan polkl. „To jste při svých akcích postupoval vždy tak diletantsky, nebo si přede mnou na něco hrajete?"

„Plánování, pch. Čobe, zřejmě jste viděl zbytečné moc špatnejch filmů. Skutečnost vypadá střízlivěje. Komplikovaný přípravy vás moc daleko nedovedou. K cíli vede většinou kombinace drзости, štěstí, intuice a trocha umění. No tak, namiřte letoun dovnitř. Ani nevíte, jak se na to třesu. To skutečně proletíme stěnama jako máslem?" - „Měkčeji," odvětil Čobe rychle, aby zastavil příval Josových slov.

Hladká plastická stěna stanice se blížila. Infraoptika lodi pracovala perfektně, budova byla na projekci zobrazena, jako by byl den a svítilo na ni slunce.

V posledních metrech Čobe zkorigoval výšku. Nechtěl proletět dělícím stropem mezi patry.

Jos Aachten van Haag zadržel dech a hleděl na obrazovou projekci. Bolesti v zátylku ustaly.

Blesk vlétl do budovy.

025 projel metry silným plastikobetonem, jako by ani neexistoval.

Do kabiny udeřilo ostré světlo. Octli se v nějaké kanceláři. Byli tam dva muži. Zaječeli, vyskočili a vrhli se ke dveřím.

„Škoda," řekl Manu Čobe, když je zasáhl paralyzujícím zbraňovým paprskem a muži se skáceli na podlahu.

Totéž si pomyslel i Jos. Velmi rád by se jich byl zeptal na Eylerse.

O minutu později to však už věděli. Nejdřív však museli vlétnout do dalších tří kanceláří a paralyzoval další muže. Jednoho z nich, který si myslel, že ostatní jsou mrtvi, se pak zeptali. Posléze byl uspán i on.

Blesk přidal na rychlosti a hnál se do osmého patra.

Tam pak Čobe v jedné místnosti vypnul intervalové pole. Loď se tak zbavila svého vlastního minikontinua a octla se v normálním prostoru. Vahou svých 4,7 tun dosedla na nábytek a rozlámala ho.

Jos Achten van Haag otevřel kryt. Pět přítomných mužů, z jejichž tváří čísla hrůza, zvedlo ruce nad hlavu, aniž by k tomu byli vyzváni.

„Kde držíte Eylerse? Počítám do tří," hrozil Jos s těžkým paprskometem v ruce.

Odpočítávání si mohl ušetřit.

Bernd Eylers měl být údajně vyslýchán v kanceláři lka Sabreho na konci chodby vpravo.

Intervalové pole se zapojilo okamžitě ve chvíli, kdy Jos naskočil a zavřel za sebou vstup do Blesku.

Ike Sabre, muž, který nemohl vidět krev a nesnesl křik mučených lidí, aniž by přitom neomdlel, na hlášený Blesk už dávno nemyslel.

A pak ho uviděl, jak vlétá do jeho kanceláře.

Malá kosmická loď z paluby POINT OF vlétla stěnou a ani ji přitom nerozbořila.

Nehlučně vplula dovnitř.

Sabre zíral s ústy dokořán. Šéf zabezpečovací stanice ve Fort Gardenu nedokázal ani vykřiknout. Hlas ho zradil. Pak loď zaduněla, jak dopadla na podlahu.

„Kde je Eylers?" ozval se drsný hlas a muž, který se ptal, naznačoval, že bude Sabreho paralyzovat, jestliže nedostane okamžitou odpověď.

Vyděšený a zničený Sabre pokynul hlavou k vedlejším dveřím.

Dvě křesla vzplála, protože se dostala do ohniska energetické emise znovu startující lodi.

Čobe skutečně nevěřil, že Eylerse najdou tak rychle.

Spatřil ho, jak zpocený, třesoucí se a s bolestným výrazem ve tváři stojí v koutě - a před ním tři svalovci, kteří se prudce otočili a naivně

se domnívali, že svými malými ručními zbraněmi Blesk docela zničí.

Manu Čobe okamžitě aktivoval telepatické automatické řízení lodi. Bernd Eylers nesměl být v poslední fázi akce ohrožen.

Automat pracoval přesně, proto nelidsky.

Tři modré paprsky najednou zazářily intenzivněji než světla. Dávka byla podstatně silnější. Její paralyzující síla tři mučitele okamžité ochromila a omámila.

Vypnout podsvětelný pohon!

Vypnout intervalová pole!

Rozrazit kryt!

Josův výkřik: „Rychle! Nasedat!“

Bernd Eylers, ještě pod následky paprskového biče, se potácivě blížil. Jos ho chytil za rameno. Blesky nebyly stavěny pro tři pasažéry, ale už častěji transportovaly i více lidí.

Jos vytáhl šéfa GBO Eylerse do své poloviny lodi. Nebylo to nic lehkého, ale podařilo se.

„Hotovo. Můžeme zmizet, Čobe.“

Lékař zapnul podsvětelný pohon Šle a intervalová pole. Nyní by Blesk 025 nezastavil už ani horský masív.

Nabrali klamný kurz na Grónsko.

Bernd Eylers na Josovy otázky nereagoval. Necítil ani, jak těsně mu je v kabině. Bývalý šéf GBO ztratil vědomí.

* * *

Hvězdné sání - nadsvětelný pohon POINT OF - pracoval na maximální výkon. Hnal prstencovitou loď i s pyramidou mnohonásobkem rychlosti světla k neznámé sluneční soustavě, ve které měla být planeta, kterou stavitelé pyramidové lodi nazvali Esmaladan.

Vlajková loď pozemské flotily mezitím urazila více než 3 000 světelných let. Do cíle scházelo ještě 724 světelných let.

Zatím stále neměli žádné spojení se Zemí a ani s žádnou pozemskou lodí.

Dan Riker několik hodin spal. Předal řízení lodi Janoši Szardakovi. Když pak znovu vstoupil do velínu, běžely poslední přípravy k navázání spojení s Esmaladanem. Velká obrazová koule nad přístrojovou deskou byla nastavena tak, aby zabírala POINT OF i s pyramidovou lodí.

Glenn Morris ze spojové centrály ohlásil: „Vše připraveno. Vysílání může být odesláno.”

O pár minut později udeřil Riker pěstí do pultu.

Esmaladan neodpovídal.

Nedostali s Esmaladanem spojení, protože si to Syntetové nepřáli.

„Čert je vem.”

Riker se znovu předklonil. Na palubě bylo osm Blesků. Nechal je připravit ke startu. Jeho rozkazy zněly zcela jednoznačně.

„...musíme počítat s tím, že nás napadnou pyramidy, jen co se k nim dostaneme blíž. Při jejich prvním výstřelu vlétáme do nich. Je nutno přitom dávat pozor hlavně na jejich hypermagnetické Modré pole a pak i na Bílý proud. Boj musí být rozhodnut během vteřin, jinak si můžeme poblahopřát k odchodu na věčnost. Takže vlétnout do pyramidy a zničit ji zevnitř. Nějaké otázky?”

Piloti Blesků neměli nikdy žádné.

Čekání začalo.

Nadsvětelné zrychlení POINT OF narůstalo. Vzdálenosti světelných let se krátily. Cíl se stále více přibližoval. Napětí v prstencovité lodi rostlo. Nejvyšší poplachový stupeň.

Bud Clifton, šéf zbraňového systému Západ, si pokuřoval. Občas pohlédl na obrazovou kouli. Ale jeho ledabylost klamala. Ve skutečnosti byl velmi nervózní.

V pozemské oblasti nebylo lepšího zbrojního důstojníka. Jean Rochard, šéf zbraňového systému Východ, se mu nemohl rovnat ani v rychlosti reakcí, ani v chladnokrevnosti, a přesto si ti dva nerovní muži velice rozuměli.

„Jakkak to asi dopadne?” zeptal se Rochard.

„Jak asi?” položil Clifton protiotázku.

„Dhark není na palubě...”

„No a?” Cliftonova zdánlivá lhostejnost byla neotřesitelná. „Riker nás už několikrát přivezl zdravé domů, ne? Takže co.” Tím bylo téma uzavřeno, ale i jemu by se dýchalo lépe, kdyby jim velel Dhark.

Ve velínu lodi si Dan Riker přál stejnou věc. Seděl v pilotním křesle vedle klimbajícího Szardaka.

Vzdálenost od neznámé soustavy ještě sedm světelných let.

Za chvíli - tři.

O chvíli později -jeden světelný rok!

Všechny zaměřovače POINT OF běžely. Prostorový zaměřovač zjis-

til v blízkosti otřesy prostoru. Energetický a distanční zaměřovač zjistil, že se systém skládá z jednoho slunce a pěti planet. Podle Meyselsovy teorie pravděpodobnosti mohla být obydlena pouze druhá planeta: první byla příliš horká a zbývající tři příliš chladné.

Spojařům od poslouchání hořely uši, ale nikdo se jim nehlásil.

„Zatracení Syntetové.“

Nic nepomáhalo.

Rikerovy ruce ležely na ovládacím panelu.

„Pozor! Všem! Všem! Za šest vteřin přepíná POINT OF z hvězdného sání na Šle. Nejvyšší poplachový stupeň! V příštích třiceti minutách se octneme v cizí sluneční soustavě.“

Když vyslovil poslední slabiku, přepnul pohon.

Šle nepracoval na maximum. POINT OF se v okamžiku pohybovala v mezích normální rychlosti.

„Morrissi, ještě pořád nic? Žádná odpověď na hypervlnách?“

„Nic. Ticho jako v hrobě. My...“

Prostorový zaměřovač ohlásil otřes prostoru v blízkosti lodi.

Tři pyramidy!

Palubním rozhlasem zazněl rozkaz posádkám Blesků: připravit ke startu!

Pyramidy se blížily. Odstup se stále zmenšoval, až se zastavil na 500 kilometrech. Ale jen na několik minut. Pak se jedna z pyramid odlepila doprava, další doleva, také do vzdálenosti 500 kilometrů.

„Janoši, rozumíte tomu?“

Zavrtěl hlavou. Od koho se posádky tří pyramidových lodí mohly dozvědět, že přilétají k Esmaladanu s havarovanou pyramidou?

Znovu dotaz ke spojařům: „Morrissi, stále s nimi nemáme kontakt?“

„Ne.“

Situace se neměnila. Letěli dál směrem k neznámému systému. Grappa hlásil podrobné údaje o planetách, ale čísla nikoho nezajímala. Posádka se trásla na poznání světa stavitelů pyramidových lodí. Popouštěli uzdu své fantazii. Většina mužů čekala humanoidní tvory, jen mírně odlišné od lidí.

Vtom pyramida letící před nimi prudce změnila směr.

Dan Riker cosi tušil. Obrátil se na Grappu. „Zjistěte oběžnou dráhu druhé planety. Informujte i našeho astronoma. Zadejte stejný úkol Checkmasteru. Pak dejte spočítat, jakým způsobem nalétáme na druhou planetu.“

Szardak překvapeně vzhlédl. „Několikrát ji budeme muset obletět a pak přistát. Proč ty dotazy?”

Riker byl jiného mínění. Změna kurzu vpředu letící pyramidy byla příliš prudká. Byl za tím nějaký úmysl a ten se podaří odhalit až po přesných výpočtech.

Zaměřovač mezitím ohlásil další otřesy prostoru.

Tři doprovodné pyramidové lodě transitovaly a zmizely POINT OF nejen z dohledu, ale i ze zaměřovačů. Zřejmě rematerializovaly za sluncem.

„To je podezřelé,” mumlal Dan Riker. „Vypadá to, že s námi nechtějí mít nic společného. Panebože, ti nás tedy nosí hluboko v srdci...”

„Myslíte, že nějaké mají?” zeptal se Janoš Szardak. „Vzpomínám si, že Gianti měli místo srdce atomovou nálož.”

„Nemalujte čerta na zeď,” Szardaku. To si skutečné myslíte, že stavitelé pyramid jsou ještě strašnější a nám ještě cizejší než Gianti nebo Amfiové? Nedokážu si představit, že bychom v celé Galaxii existovali v humanoidní podobě pouze my.”

Szardak přelétl pohledem přístroje a odpověděl: „Vzpomínám si, že celá řada vědců už před sto lety tvrdila, že člověk je se svou biologickou strukturou tou nejodpornější mylnou konstrukcí, jaká byla kdy evolucí stvořena. A vy si přejete, aby tohoto nepovedeného druhu existovalo ještě o pár miliard víc?”

Riker se zatvářil, jako by vypil ocet. „Ušetřte mne výmyslů vysoce učených hlav. Ty se ve svých prognózách už blamovaly ažaž. Sám se divím, kde berou vůbec odvahu k dalším hypotézám.”

„Není to o důkaz víc, že člověk je mylnou konstrukcí?”

„Szardaku, děláte si ze mě legraci?”

Spolupráce zaměřovacího oddělení a astronomů byla u konce.

Podle výpočtů vycházelo, že POINT OF s pyramidou ve vleku přistane na noční straně druhé planety, samozřejmě v případě, že nezmění směr.

„Toho jsem se obával,” konstatoval Riker nespokojeně. „Chtějí nám zavázat oči, ale přepočítali se. My se na tu jejich planetu přece jen podíváme.”

O dvě hodiny později se cizí svět vynořil jako koule z kosmu a stále se zvětšoval. Infračervené zařízení POINT OF pracovalo dokonale. Zvětšení bylo zapnuto na maximum.

Lidé na palubě prstencové lodi zadržovali dech.

Viděli rajský svět. Velké kontinenty, obklopené oceány, řetězce po-
hoří a rozlehlé roviny, třpytící se nádhernou zelení a protkané modrými
nitkami řek.

Esmaladan měl čtyři malé měsíce, žádný větší než 1 200 kilometrů v
průměru. Mrtvá nebeská tělesa, která však odrážela světlo slunce a jako
silné reflektory ozařovala určité oblasti planety.

Tino Grappa ukončil analýzu atmosféry. „Složení podobné vzduchu
na Zemi," znělo jeho krátké hlášení.

Riker mimoděk chytil Szardaka za paži, když se ve zvětšení objevilo
sídliště.

Domy?

Riker soustředil své myšlenky a přikázal automatu, aby zvětšení
omezil pouze na sídliště.

Téměř ve stejném okamžiku bylo vše zahaleno do oparu. Do oparu,
který během vteřin zhoustl natolik, že nebylo možno rozpoznat vůbec
žádné detaily.

„Všimli si, oč se zajímáme, a proto zasáhli," konstatoval Szardak
smutně.

Nechtěli o nich nic vědět a sami o sobě jim nechtěli prozradit víc než
tolik, kolik potřebovali pro přistání.

Cizí technika proti technice Tajemných.

„Nebo že by si s námi hráli naši milí Syntetové?" zeptal se Riker
zlostně. „Od těch bych čekal absolutně všechno."

Dan Riker promluvil mužům ve velínu ze srdce.

Tohle byl dík Syntetů za záchranu?

Co ty cizí bytosti skrývaly před lidmi? Co nesměli pozemšťané vidět?

Vtom se opět objevily tři doprovodné pyramidy.

POINT OF je následovala.

Výška nad Esmaladanem činila už jenom 70 kilometrů. Na obrazové
kouli se v mlze objevilo jasné kruhové místo. Tam žádný opar nebyl.

Nalétali na kosmodrom.

Muži ve velínu zírali.

Největší letiště světa, Cent Field, byl proti této ploše dětským hřiš-
ťátkem. Ale letiště bylo prázdné. Neviděli tam ani jedinou pyramidu.
Žádné živé bytosti se neukazovaly. Jediná budova na okraji letiště vy-
padala jako vyfouknuté vajíčko, navíc ještě rozpůlené.

Neměla žádná okna? Cizí bytosti nedisponovaly žádnými světelnými zdroji, které by osvětlovaly letiště v noci?

Všude na POINT OF si lidé kladli otázky. Ale nebyl tam nikdo, kdo by je zodpověděl.

Poslední čtyři tisíce metrů.

Vedoucí pyramida se od nich vzdálila a zastavila se opodál ve výšce tří tisíc metrů nad zrcadlově hladkou plochou letiště.

Prstencovitá loď s pyramidou ve spodním intervalu pomalu klesala. Pohled Dana Rikera téměř nepřetržitě spočíval na hodnotách výškoměru. Agregáty lodi tiše bzučely.

Dan Riker představěl posádce přistání jako z učebnice.

Na centimetr přesně zastavil POINT OF a zároveň vypnul spodní interval.

Poškozená pyramidová loď bezpečně stála na mateřské přistávací ploše.

Jeden z důstojníků na galerii ohlásil: „A nyní nás čeká upřímné a zdvořilé pozvání na exkurzi po planetě.“

Riker ho chtěl okřiknout, aby si nechal hloupé řeči, ale vtom sebou všichni muži na lodi trhli.

Syntetové se ohlásili počtvrté.

Opust'ťe sluneční soustavu a leťte zpět do své! Startujte okamžitě! Nepřejí si vás tady!

Velínem se ozval zlostný smích. Riker se plácl do stehen: „Nepřejí si nás tady! Zmizte, nebo vás nakopneme tak, až proletíte půlku Mléčné dráhy. Panebože, tenhle způsob poděkování si budu muset zapamatoval.“

Ale pak se rychle ovládl. Uvědomil si, jakým způsobem umějí Syntetové zasáhnout, jestliže se jedná proti jejich vůli.

Zapnul Šle. POINT OF vzlétla.

„Kurz Země!“ volal Riker na Grappu. „Dejte mi data, ale nepospíchejte s tím.“

Obrazová koule byla znovu zcela zamlžena.

Všude na lodi zavládlo ticho. Spekulace o cizích bytostech skončily.

POINT OF byla vyhnána.

Lidem už nemohlo být naznačeno zřetelněji, že s nimi nechtějí mít nic společného. Zároveň jim uštědřili ještě jeden políček: ukázali jim, že technika Tajemných zdaleka není tak dokonalá, jak si lidé mysleli.

Szardak se prudce otočil. „Dane, proč jste nepoužil automat, když se obrazová koule zamlžila?”

Oslovený velmi unaveně mávl rukou. „Ale ano, použil jsem ho. Spokojen?”

Szardak na to nic neodpověděl. Prstencová loď opouštěla cizí svět. Za chvíli prolomila hranici rychlosti světla a rychle se vzdalovala sluneční soustavě s planetou Esmaladan.

Kolem dokola nekonečný vesmír s miliardami galaxií. Kdesi v nekonečnu kroužila kolem svého slunce Země...

Vtom jej ze zamyšlení vytrhl Glenn Morris. To, co hlásil, se zdálo být neskutečné.

„Morrisi, jestli si myslíte, že...”

Ale Glenn Morris si nic nemyslel.

Jen se mírně pousmál. „Třikrát jsme to volání překontrolovali, Rikere. Nechali jsme ho projít Checkmasterem. I on je našeho názoru: Jimmy, psí robot Chrise Shantona, volá po hyperfrekvenci svého pána a konstruktéra. Třikrát jsme toto sice slabé, ale zřetelné volání zachytili.”

V tu chvíli Dan Riker rozpoznal změnu situace. Podle všeho už na vysílací frekvenci neexistoval absorpční štít. Spojení se Zemí bylo volné.

„Morrisi,” řekl vzrušeně do mikrofону, „zavolejte velitelský štáb pozemské flotily v Cent Fieldu nebo nějakou naši loď. Zůstávám na příjmu a čekám.”

Poté přišlo ze spojové centrály hlášení, kterému se téměř nedalo uvěřit.

„Rikere, nedostáváme žádné spojení se Zemí. Prosím, nic neříkejte. Samozřejmě, že jsem nasadil zpětnou kontrolu. Všechny hypervysílačky Země jsou v klidu, pracují bezvadně, ale neodpovídají nám. Loď pozemské flotily také mlčí.”

Dan Riker pocítil, jak mu vyrazil pot. „Alespoň radarové stanice by snad mohly odpovědět...”

„Rikere,” přerušil ho deprimovaný Morris, „ty mlčí taky. Jenom ten psí robot neustále vysílá a hledá pána.”

„Co hypervysílačka GBO?” Dan Riker nechtěl pochopit, že by mlčely úplně všechny hypervysílačky slunečního systému.

„Taky nic nevysílá a přitom je oukej.”

„No tak, k čertu, co se to na Zemi vlastně děje?”

Janoš Szardak si zahrál na proroka: „Mám takové tušení, že na Cent Fieldu nebude nikdo čekat s květinami, až přistaneme.“

* * *

Norman Dewitt vyskočil ze spaní. Videofon hlásil poplach. Jakmile se napřímil, v místnosti se rozsvítilo. Stiskl tlačítko. Obrazovka zajiskřila a pak se na ní objevila rozrušená tvář Harolda F. Lloyda.

„Guvernére, POINT OF volá Zemi!“

Dewitt sebou trhl. S návratem záhadně zmizelé prstencové lodi už nepočítal. „Jsou známy její souřadnice, Lloyde?“

„Ne, tak daleko naše zaměřovači paprsky nedojdou.“

„Odpověděla už nějaká stanice?“

„Žádná, guvernére. To jsme zkontrolovali, ale...“ Zarazil se.

Norman Dewitt na něj nevěřícně zíral. „Lloyde, vzpamatujte se. Co mi ještě chcete?“

Oslovený váhavě odvětil: „Nebudete tomu věřit, ale je to tak. Psí robot Chrise Shantona vysílá na hyperfrekvenci a volá svého pána.“

„Snad ne z Berlína?“

„Z Berlína, guvernére. To zvíře musí mít v břiše nějaký skvělý vysílač. Jeho dosah je odhadován na 10 000 světelných let.“

Dewitt zuřil. Ani s mizerným psem si ti podřízení neumějí poradit. „Něco nového o G. S. Readym, Lloyde?“

„U flotily žádné zprávy. Obávám se, že se musel zřítit někde nad Atlantikem.“

„Díky,“ řekl Norman Dewitt a vypnul spojení.

Opřel se o polštář a zahleděl se na strop.

Chris Shanton byl unesen z berlínské nemocnice a ukryt neznámo kde.

Bernda Eylerse ve Fort Gardenu vysvobodil Manu Čobe a jakýsi neznámý, nesmírně čínorodý muž.

POINT OF se nacházela na zpátečním letu k Zemi. Kde byla celou tu dobu a proč byla ve slunečním systému neviditelná? Nebyla to přece jenom chyba, že neposlal proti Hope žádnou 400metrovou loď, aby alespoň ostrov Deluge zabezpečila proti Dharkovým fanatickým přátelům?

Psí robot nadále strašil v Berlíně.

Norman Dewitt vztekle zdusil cigaretu o popelník.

Co to bylo za robota? Co to bylo za zázrak?

G. S. Ready.

Dewitt kvůli němu nezaplakal.

„O jednoho míň," konstatoval chladně. O jednoho, který mu stál v cestě.

Uklidňovalo ho pouze to, že zatím nepřišla žádná zpráva o Dharkovi a jeho lodích. Kdyby Dhark našel mezi hvězdami svůj hrob, Dewitt by byl jen a jen spokojen.

Norman Dewitt zažíval. Zhasl světlo. O několik minut později prozrazovalo jeho pravidelné oddechování, že opět hluboce spí.

Norman Dewitt, muž bez svědomí.

* * *

COL se nacházela opět hluboko v kontrahujících plynech temného mraku, tvořícího zárodek budoucího slunce.

První inženýr stroje Rena Dharka varoval. Více než polovina životně důležitých agregátů byla přetížena. Dhark ho krátce, ale ostře umlčel.

„Ten se snad zbláznil!" křičel inženýr na potemnělou obrazovku svého videofonu. „Vůbec netuší, jak to tady vypadá."

Částečně měl pravdu.

Všude blikaly kontrolky a varovaly před blížící se katastrofou.

„Převzmete!" zvolal první důstojník na svého zástupce a zatímco odbíhal na ohrožená pracoviště, volal: „A nezapomeňte informovat Dharka, co se tady dole děje!"

Ren Dhark vsadil vše, loď i posádku. Odvážil se učinit víc, než by na jeho místě riskoval kdokoliv jiný. Přestal se držet pravidel psaných zdravým rozumem.

Před prvním inženýrem se rozletěly dveře vchodu. Vyvalil se z nich dým. Na chodbě pobíhali lidé. Křičeli a ztráceli se v kouři. Inženýr se prodral do jednoho z oddělení stroje. Ošklivé rudé plameny už olizovaly některé přístroje. Byly slyšet první slabé detonace.

Přepínací tabule. Tady dým nebyl ještě tak hustý, aby mu zabráňoval v pohledu na tlačítka a přepínače.

Prvnímu inženýrovi vstávaly vlasy na hlavě. Zalapal po dechu a potom vyhrkl: „Copak se všichni rozhodli spáchat sebevraždu?" Potom jednal jako automat.

Divoce, ale přesně přepínal kontakty. Zapínal chlazení, hasící přístroje a zachraňoval, co se dalo.

Dým už nehoustl.

Ještě několik úkonů a mohl si oddechnout. Otřel si pot z čela: Dhark těm lidem tady věří až moc. Pane Bože, přišel jsem ještě včas.

Pak ho najednou volali na další oddělení.

Když vešel, zapotácel se.

Tady to vypadalo ještě hůř. Muži prostě opustili svá místa u agregátů.

Rozezněly se varovné sirény.

Inženýr si jedním hmatem stáhl přes hlavu průhlednou helmu skafandru a uzavřel ji.

Nemyslel na to, co by se mu mohlo stát. Jednoduše jednal.

Neviděl, jak se muži tohoto oddělení zvolna vracejí, aby mu pomáhali při snaze o odvrácení katastrofy.

400metrové lodi hrozilo, že se rozletí na kusy. Devět velkých konvertorů mohlo každou chvíli explodovat jako atomové bomby.

První inženýr měl za to, že vidí duchy, když se probíjoval ke konvertorům.

Zařízení, o kterém se domníval, že je najde v kritickém stavu, pracovalo normálně. Přeběhl kolem všech devíti agregátů, překontroloval je, pak se hnal zpět, zastavil se před velkým automatickým řízením a spatřil, že měřicí přístroje ukazují opak toho, co viděl.

Odstrčil stranou tři muže. Doslova se probil k rezervnímu přepínači. Gianti byli minimálně dva metry vysokí. První inženýr měl něco málo přes metr šedesát. Na přepínač nedosáhl.

„Tak mě přece zvedněte, idioti!“

Vážil jenom pětapadesát kilogramů. Jeden vyšší technik ho snadno nadzvedl. Inženýr se na něj ani nepodíval, chytil se oběma rukama za přepínač a s cvaknutím ho strhl do spodní polohy. To cvaknutí mu zaznělo jako andělská hudba.

„Pusťte mě!“

Dopadl na zem a okamžitě pohlédl na měřicí přístroje, ale pak se mu zatočila hlava. Nahmatal čísi rameno, jenže to mu nebylo nic platné.

Nohy ho zradily. Vyčerpaně klesl k zemi. Už ani nevnímal, že ho někdo zvedl a odnášel po chodbě pryč.

Hay Allos se po zavraždění Sun Fin Geha revoltujícími Robony stal kapitánem lodi.

Byl jím jen na pár hodin. Pak vše skončilo. Nenamlouval si, že jeho situace, stejně jako situace všech jeho mužů i Robonů, není beznadějná.

Přiletíme na pomoc! vysílala COL už před několika hodinami. Toto vysílání vyvolalo u posádky VEGY nadšení. Ale mezitím už i Hay Allos přestal věřit na zázraky.

Temný mrak v souhvězdí Labutě se stane hrobem kosmické lodi VEGA.

Robonům Halefu Džiddovi, Žulu Buscombovi a Laurentu Bareemu vděčili za to, že se skokem v hyperprostoru octli právě zde, v temném mraku v souhvězdí Labutě. Vzbouřenci nedali na varování zkušených vlků kosmu. Temný mrak kdesi daleko od Země jim prostě připadal jako ideální skrýš před pátracími loděmi Rena Dharka.

Ale o tom, čím temný prostor skutečně byl, se nyní všichni přesvědčovali na vlastní kůži.

Hay Allos nebyl nijak zvlášť pyšný, že se mu podařilo spolu s původní posádkou přemoci popletené a zaskočené vzbouřence. Stále měl na mysli smrt kapitána Sun Fin Geha. Velínem VEGY se rozlehl výkřik. „COL je tady! COL letí po našem levoboku!“ Hay Allos se chytil za hlavu. Snil nebo bděl?

„Kdo je velitelem VEGY?“ uslyšel náhle výrazný Dharkův hlas, jen mírně zkreslený okolním prostředím.

„Allos, Hay Allos!“ ohlásil se. „Po smrti Fin Geha jsem se stal kapitánem...“

„Díky!“ přerušil ho Dhark. „Nesmíme ztrácet čas. Moje loď už několikrát mohla explodovat. Allosi, propojte se se strojovnou. Váš první inženýr nás musí slyšet! Rychle, každá vteřina je drahá.“

Spojení přišlo ihned. Ren Dhark vydal rozkazy. Udal energetické hodnoty a zafixoval je do palubního počítače. První inženýr najednou zaprotestoval.

Ren Dhark řekl jen: „Když si myslíte, že svoji loď znáte lépe než já, proč potom stále ještě trčíte v mračně plynu a vysíláte volání o pomoc?“

Pak následovalo vzájemné porovnání času. Hodiny na COL a lodi VEGA musely běžet na zlomky vteřin stejně.

„Transice v 15:33,12 normového času. Máte energetické hodnoty nastaveny?"

„Nastaveny," odvětil Hay Allos s pocitem, že mu vyschlo hrdlo.

Neodvažoval se ani vstát. Pokládal se za zbabělce a nerozhodného laika, ale neuvědomoval si přitom, že každý nemůže mít charakter a vlastnosti Rena Dharka.

Ani na okamžik nezapochyboval, že by se jim nařízenou transicí nepodařilo opustit tuto temnou past. Důvěra v Dharka byla neomezená.

Stroje VEGY zavly, rozervaly se, transformátory bzučely nebezpečně hlubokými tóny a pak přišla chvíle, ve které 400metrová kulovitá loď vyslala přesné množství energie, dematerializovala a v bezčasovém skoku se opět rematerializovala na jiném místě Galaxie.

Na obrazovkách se rozzářily hvězdy. Příjem měli jasný, na hyperfrekvenci žádné poruchy.

Čekat! zněl rozkaz, který přišel z paluby lodi COL. *Počkat než se vrátíme s lodí TRIFID. Za žádných okolností nezahajovat spojové kontakty. Okamžitý nejvyšší stupeň pohotovosti pro případ, že by se objevily ty tři lodě se vzbouřenými roborskými posádkami.*

* * *

Norman Dewitt neměl žádného přítele, nebyl to typ, který by se svěřoval někomu cizímu, a zároveň také nesnášel jiné lidi. Sloužili mu jenom jako prostředek k dosažení cíle. Takovým prostředkem pro něj byli i nejbližší spolupracovníci a sekretářka.

Byl si vědom své moci vůči ženám a v posledních letech ji bezohledně využíval, avšak od chvíle, kdy začal zosnovávat plán na svržení Dharka, aby se sám stal diktátorem na Zemi, se seznamování s ženami bránil.

Pokládal za dobré znamení, že sedí v Dharkově pracovně a čte nej důležitější zprávy.

Situace na Zemi se normalizovala. Několik set rozsudků stanného soudu, vysílaných v přímém přenosu v televizi, působilo zázraky. V nejdůležitějších podnicích se opět pracovalo, jejich výstavba pokračovala. Problémem nadále zůstávalo zásobování obyvatelstva potravinami a nejn nutnějšími předměty denní potřeby. Dewitt v tomto ohledu zcela důvěřoval speciálnímu štábu odborníků. Některé z nich vybavil dalekosáhlými pravomocemi.

Četl: Ani stopa po Shantonovi a Berndu Eylersovi. Psí robot byl v Berlíne několikrát viděn, ale nepodařilo se ho zadržet. Podle spolehlivých výpovědí svědků má tento psí robot údajně neuvěřitelné schopnosti.

Odhodil list se zprávou k ostatním přečteným. „Humbuk. Jsou tam absolutně neschopní.“

Pak zavolal Harolda F. Lloyda. Přikázal mu, aby za ním přijel. Mezitím si dal zavolat McDeeho, čtyřicetiletého muže z vládní kontrarozvědky. Tvrdilo se o něm, že je vynikající organizátor, ale že je ještě lepší jako detektiv.

Norman Dewitt mu přisunul dva listy papíru. „McDee, tady jsou fakta o Berndu Eylersovi včetně jeho vysvobození a případ Chrise Shantona. Slibuji vám, že se stanete šéfem GBO a že tuto organizaci budete moci vybudovat podle svých vlastních představ, jestliže tyto muže během následujících osmačtyřiceti hodin zatknete.“

Pak se ale Dewitt podivil.

„Guvernére,“ odpověděl McDee. „Bohužel neumím dělat zázraky. Je mi líto, ale za těchto okolností nemohu vaši zakázku přijmout.“ A odložil listy na stůl.

„McDee, to tak snadno vzdáváte šanci stát se šéfem GBO?“

Muž s řídkými nazrzlými vlasy se posměšně pousmál, „Za těchto podmínek nemám žádnou šanci. Ničeho se nevzdávám. Nepatřím k idealistům, kteří jen ze samé radosti z příležitosti ztratí rozum. Guvernére, je mi líto. Svěřte tento úkol někomu jinému.“

Dewitt věděl, že má před sebou velice schopného muže, ale netušil, že je to také velice schopný a tvrdý vyjednávač. Pocítil cosi, co hraničilo s určitými sympatiemi. „McDee, škrtám lhůtu 48 hodin.“

McDee se mírně uklonil.

„Díky, ale zůstávám u svého rozhodnutí. Jistě pochopíte moje logické závěry, guvernére.“

G. S. Ready tragicky zahynul nad Atlantikem. GBO tím pádem automaticky dostane nového šéfa, zatímco se já budu honit za Eylersem a Shantonem. Kdyby se mi to pak podařilo, postavím vás před nepříjemný úkol. Jak by to vypadalo na veřejnosti, kdyby nová vláda během několika málo dní už potřetí změnila osobu šéfa GBO? Už kvůli tomu mě vaše nabídka nijak nevábí.“

Paličák, pomyslel si Dewitt, ale nedával nic najevo.

Pak se ozval videofon a ještě než Dewitt stačil říci, že není sám,

Lloyd vyhrkl zprávu, že Ren Dhark na dnešní večer nahlásil návrat na Cent Field.

„Lloyde, svůj úkol znáte." Víc toho Dewitt nemohl říci, protože před McDeem nechtěl.

Byla to velmi nepříjemná zpráva.

„Jestliže bych se měl stát šéfem GBO, kdo mi zaručí, že mě Dhark nedá zatknout?" zeptal se McDee a vytrhl Dewitta ze zamyšlení.

„Já," odpověděl Dewitt a usmál se. „To vám zaručuji já, protože Dhark se neodváží přiletět na Zemi. McDee, vzhledem k tomu, že jsem vám svěřil tuto informaci, je vám doufám jasné, že od této chvíle budete sledován a pozorován."

„Jsem z branže," odvětil oslovený muž klidně, aniž by hnul brvou. „Takže, za jakých podmínek bych se mohl stát šéfem GBO?"

Dewitt vstal, naklonil se přes psací slul, podíval se McDeemu do očí a tiše, ale důrazně vyhlásil: „Udělejte z GBO nástroj, který bude tisíckrát lepší než Eylersova organizace. Nezapomínejte přitom, že hledáte Eylerse a Shantona. To jsou mé podmínky, McDee. Co vy na to?"

McDee vstal. Byl o půl hlavy menší než guvernér.

„Přijímám. Víím, že nemám do začátku zdaleka tak dobré podmínky, jaké měl Eylers, ale už za měsíc budu na klaviaturu GBO hrát líp než světový pianista na nejlepším koncertním křídle světa."

„To doufám."

McDee směl odejít. Dewitt splnil svůj slib. McDee ještě neopustil budovu a už byli určeni dva muži k jeho sledování.

Potom guvernér požádal o spojení s Lloydem. Nedostal ho.

Od letiště se ozvalo burácení giantských motorů. K nebi stoupaly kulovité lodě.

Na první obrovité kouli stálo obrovskými písmeny napsáno BERNHARDTS STAR.

V tomto křižníku letěl velitel pozemské flotily Harold F. Lloyd. Mířil si to proti Renu Dharkovi. Ve stínu kulovitého obra letěly křižníky URBIN, VIGO, HELIS a DORADO.

Dewitt se za nimi díval a byl naprosto klidný.

Znal Rena Dharka líp, než se Dhark znal sám.

Ren Dhark si nikdy nevezme násilím zpět to, co mu během jeho nepřítomnosti vzali.

Danem Rikerem už nemohlo nic otrást.

„No dobrá, Morrisi, dejte mi sem Dharka." Ani se nehnul, když se na obrazovce objevila přítelova tvář.

Ren vypadal vyčerpaně. Nemluvil energicky jako obvykle.

„Už jsme to taky zjistili, René. Země mlčí. Radarové stanice taky. Jenom jistý pes touží po tloušťkovi Shantonovi."

„Vy jste slyšeli hypervysílání psího robota?"

„Bezvadně."

„A co víte o Zemi?"

„Totéž co vy, René. Naprosto nic..., vlastně ne: provedli jsme zpětnou kontrolu pozemských hypervysílaček. Jsou schopny provozu, ale nevysílají."

„A Jimmy hledá svého pána..., za tím něco vězí, Dane. Shanton bez něj nikdy nikam nešel."

„Ale co by se mělo na Zemi stát, René?... Nová invaze?"

„Pomysli na křižníky VEGA, TRIFID a ARCTUR, Dane!" zazněl Dharkův hlas jako fanfára.

Riker se zarazil a pohlédl na Szardaka: „Roboni? Robonský převrat na Zemi?"

„Obávám se, Dane. Jestli tomu tak je, můžeme si to vyčítat jen my sami. Věděli jsme přece, že jsou jiní než my."

„Copak vzbouřenci na ukořistěných křižnicích kápí božskou?" ptal se Riker zvědavě.

„Ne. Údajně byl informován jenom Zulo Busombo..., víc nevím. Podle ostatních výpovědí to vypadá, že se šedá eminence skrývá někde v okolí Normana Dewitta. Někdo mu musel vsugerovat, aby dal vycvičit nové posádky. Z Robonů. No, uvidíme, co se stane, až přiletíme na Zemi."

* * *

Dvanáct kilometrů vzdálené pobřeží se dusilo v oparu, přicházejícím z vodních mas. Vlny Atlantiku usilovně narážely proti kamenité pevnině.

Skála v Atlantiku, na které se neuhnízdili ani ptáci. Ostrov beze jména, jako mnoho dalších před skandinávským poloostrovem.

A přece tu žili lidé.

A ne špatně.

V dávno zažloutlých tajných dokumentech jednoho národního generálního štábu nesl tento ostrůvek označení At-732/L.

Atomový bunkr 732, kapacita 10 osob.

Bunkr 732 přežil v pořádku více než sedm desetiletí. Nezasvěcení by ho mohli objevit jenom náhodou. Lidé, kteří ho postavili, už dávno nežili. Národní generální štáby už dávno patřily historii. Mnoho tisíc tun tajných dokumentů bylo volně přístupných v muzeích nebo hnilo po sklepeních.

Před třemi lety to byl Eddy, kdo v jednom z muzeí v Oslo objevil doklad o tomto bunkru.

Kdysi ho navštívil. Nyní tu byl podruhé. Spolu se svými přáteli a s Chrisem Shantonem. Když se Chris probudil, zvědavě se rozhlížel po přístrojovém vybavení bunkru. Dokud měl horečky, volal po svém druhovi Jimmym.

* * *

Vliv paprskového šoku u Bernda Eylerse odezněl už během letu k T-XXX. Krátce před vlétnutím do stanice zachytily přístroje Blesku cizí zaměřovači paprsky. Byly vysílány na neobvyklé frekvenci. Manu Čobe si mimoděk pomyslel na psího robota Jimmyho. Věděl o jeho vybavení hypervysílačkou. Změřil si jeho souřadnice, ale neměl podklady, podle kterých by mohl určit jeho stanoviště.

O půl hodiny později už je znal.

Jimmy se hlásil z Berlína.

Eylers, jenž ze všeho nejdřív požádal o koupel, seděl ještě ve vaně, když se Afričan a Jos vydali na další cestu. Tentokrát do Berlína. Ale netušili, jak dopadnou. Pokud Jimmy nezareaguje na Čobeho pokusy o ovládnutí, nemají šanci ho v miliónovém městě nalézt.

* * *

Norman Dewitt se v ovlivňování mas vyznal velmi dobře. Několik videofonových spojení a hned byly všechny televizní programy přerušeny, aby hlasatelé ohlásili, že se Ren Dhark pravděpodobně násilně pokusí proniknout na Zemi, aby na sebe opět strhl moc. Na konci této zprávy, vysílané ve všech nejdůležitějších jazycích, bylo ohlášeno, v kolik hodin hodlá Dhark přistát na Cent Fieldu.

Na psychologickém bojišti Dhark prohrál dřív, než stačil vlétnout do sluneční soustavy.

Norman Dewitt opět prokazoval, co umí.

Vtom mu další kódovaná zpráva hlásila:

Nějaký Blesk nad Atlantikem navázal hyperkontakt s Renem Dharkem a Danem Rikerem.

Norman Dewitt se právě chystal opustit pracovnu v Alamo Gordu. Tato zpráva ho ohromila.

Pak skočil k videofonu, zapnul ho a rozkázal: „Nasadit všechny tři Blesky. Čobeho a jeho Blesk zničit pomocí všech dostupných prostředků! Ohlásit provedení akce!”

Ve stejnou dobu Dhark Čobemu doporučil, aby ukončil vysílání. „Spolehněte se, Čobe, že o vás Dewitt už ví. Ozvu se brzy. Konec!”

Nadsvětelné spojení bylo ukončeno.

Velínem lodi COL přecházel mladý blondatý muž. „Norman Dewitt,” mumlal si, ale neznělo to výhružně, spíš jako konstatování.

Ren Dhark účtoval sám se sebou. Zase jednou udělal stejnou chybu a slepě někomu důvěřoval, aniž ho nechal pozorovat a kontrolovat.

Vrátil se do pilotního křesla. Spojil se s ostatními loděmi. Jen v poškozeném ARCTURU nikdo nebyl.

„Připravit ke transici. Vynoření do normálního prostoru v oblasti Pluta. Nejvyšší bojová pohotovost. Souřadnice skoku koordinuje COL. Konec !”

Dva významní muži - Norman Dewitt na Zemi a Ren Dhark na palubě lodi COL - se připravovali k boji. Dewitt disponoval větším počtem lodí, ale měl nevýhodnější výchozí pozici.

Dharka totiž neznal tak dobře, jak si myslel.

V jistém ohledu svého protivníka velmi podcenil.

* * *

Velitel skupiny tří Blesků, Rauss, hlásil Dewittovi: „Neznámý Blesk identifikován jako 025. Vzdálenost ještě 300 kilometrů. 025 se nesnaží zvýšit rychlost, přestože nás má už v zaměřovači. Přecházíme do útoku. Znovu se ozve. Konec!”

Manu Čobe a Jos také naslouchali. Čobe se pak rozesmál. Ale když si uvědomil, jak je Jos klidný, zase se rozčilil. „Sakra, Josi, copak vás nezajímá, že nás za chvíli vezmou do kleští?”

„Ne. Proč taky? Vždyť jste se jejich hlášení smál."

Čobe se zarazil. Agent Jos měl výtečný úsudek. Ale odkud bere pořád ten neotřesitelný klid? Zeptal se: „Co víte o Blescích, Josi?"

„Jenom to, co jsem teď poznal. Že dokáží proplouvat pevnou hmotou."

„A to ani nechcete vědět, proč jsem se zasmál?"

„Když mi to nechcete říct sám, proč bych na vás měl naléhat, Čobe?"

Čobe to vzdal. Ale následující poznámku si neodpustil: „Jak vy jste mohl mít úspěch jako agent GBO, to mi je záhadou."

„Mně taky."

„Zatracenej paličáku!" zavrčel Čobe.

Paličák sledoval v obrazové projekci nálet tří Blesků. Pak opět zaslechl známý hlas.

Rauss hlásil Cent Fieldu: „025 letí stále stejnou rychlostí dál. Pozice zhruba 270 kilometrů jižně od Islandu. Zaujali jsme útočné pozice a zahajujeme palbu. Pal... Pal!"

V 025 se Afričan znovu nezadržitelně rozchechtal. „Jsou to blbci..."

Ani jeden z útočníků nevystřelil. Ani jeden paprsek neprořel dráhu mezi útočníkem a 025.

Pak se Jos přece jen zatvářil překvapeně.

Útočící tři Blesky se otočily a letěly pryč.

Zoufalé rozkazy velitele Rausse nebyly k ničemu. Přestože přikazoval, aby jeho podřízení nabrali směr proti 025, letěli oni i on opačné,

„Moje řízení je zablokovaný!"

„Nemůžu řídit, proč?!"

Manu Čobe by jim to mohl říct: pravidlem číslo jedna bylo, že jeden Blesk nikdy nemůže napadnout druhý. Dalším pravidlem bylo, že automatické řízení jednoho Blesku mohlo ovládat i další Blesky. To se stalo nyní. Čobe vyslal svému Blesku hypnotický rozkaz, jenž poslal tři útočníky zpět na Cent Field.

Byla tu jen jedna věc, která triumfujícího Čobeho znervózňovala: Jos - zase se nezeptal, co se vlastně stalo.

* * *

Stáli proti sobě ve vzdálenosti 120 000 kilometrů. Byli poblíž oběžné dráhy Pluta. Část pozemské flotily pod velením Rena Dharka a trestná výprava Harolda F. Lloyda.

Proti Dharkovým devíti lodím jich stálo šestadvacet.

Za zbraněmi Dharkových lodí se obsluha chvěla vzteky. Dharkovi muži se styděli za ty, kteří poslouchali Lloyda a zapomněli, co pro ně všechny Dhark udělal.

„Tohle nevypadá dobře," řekl první důstojník. „Co myslíte, napadnou nás?"

„Hned uvidíme," odvětil Dhark. „Muž jako Norman Dewitt, který dokáže tak bezohledně zneužít cizí důvěru, bude určitě nemilosrdný. Divím se, že se lodě zatím spokojují pouze s demonstrací své moci."

Spoje nadále mlčely. Zaměřovače COLU zjistily, že Lloydovy lodě hovoří se Zemí, ale jejich zašifrované zprávy nebylo možno tak rychle rozluštit.

„Chtějí nás donutit k ústupu," konstatoval první důstojník hněvivě. „Ale proč takové divadlo?"

Dhark si kladl stejnou otázku. Proč protivníkovy lodě stojí v prostoru a jen číhají?

Dostal nápad. Vydal spojařům rozkaz zjistit, zda lodě používají obrazového spojení. Říkalo se mu *swinger*. Sotva Dhark vyslovil své přání, přišla odpověď. „Lod' BERNHARDTS STAR má se Zemí spojení přes *swinger*."

„Výtečně," řekl Dhark. „Každá minuta, která oddaluje konflikt, pomáhá vylepšit naši pozici. Musíme Lloyda a jeho velitele zdržet, dokud nedorazí POINT OF. Pak už Lloydovi nebude vůbec do smíchu."

První důstojník nesdílel Dharkův optimismus. „Kdybych já byl Dewitt, vydal bych Lloydovi rozkaz, aby naši flotilu neprodleně zničil."

Ren Dhark vzhlédl od obrazovky. „Dewitt takový rozkaz určitě vydal, ale domnívám se, že se nejdřív chce předvádět. Jestli mě moje tušení neklame, Lloyd se nám brzy ozve."

„Veliteli!" hlásili se zaměřovači. „Znovu jsme zachytili vysílání psiho robota Jimmyho."

V tuto chvíli Dharkovi připadlo těžké nevidět v Shantonovu všestranném robotu, kterého občas žertem nazývali *pohyblivá briketa*, inteligentní bytost z masa a kostí, nýbrž jenom geniální hračku hravého technika. Ale kdo věděl, co všechno Shanton do svého psa zabudoval?

Copak se nějaká jiná bezduchá konstrukce chovala tak jako Jimmy a byla schopna kromě volání po pánovi vysílat i signály, které umožnily jeho zaměření a znamenaly, že se nachází v nebezpečí?

Ren Dhark si v tu chvíli připadl jako jasnovidec. Jeho mozek pracoval lépe než nejmodernější počítačová paměť.

Jimmy se přece s Chrisem Shantonem zdržoval několik dní v hotelu King Size v bezprostřední blízkosti Normana Dewitta.

Co tam psí robot zjistil a uložil do paměti?

Spojaři obdrželi nový rozkaz: „Pošlete na Zemi následující hyper-vysílání:

Bylo by požítkem slyšet hejhání kapitolských hus.

Tříkrát odvyšlat.

Nasadit kontrolu příjmu na 025. Jasně?"

Panebože, pomyslel si první důstojník, co je zas tohle? A co mají husy co pohledávat v téhle nebezpečné hře?

Ale Manu Čobe, kterému byla věta určena, okamžitě pochopil, oč jde, protože ještě nezapomněl dějiny Říma.

Měli přivést Jimmyho na palubu COL.

„Hej, Josi, pochopil jste, co Dhark přikázal?" zvolal na svého partnera, jenž bez zájmu sledoval přibližující se pobřeží.

„Stačí, jestli jste rozuměl vy, ne?"

Manu Čobe spolkl svoji nespokojenost. Psí robot Jimmy začal opět vysílat zaměřovači signály, ale byly silnější než dřív. Nacházel se snad ve větším nebezpečí?

Čobe ihned jednal.

Přepnul pohon na Sle. Zvýšil energetickou emisi pohonu lodi o třicet procent. Blesk zrychlil tak prudce, že absorbér přetlaku na okamžik zabručel.

Za chvíli museli být nad Berlínem. Čobe vydal partnerovi poslední příkazy, jak se má chovat.

„...když vylezu ven, abych přinesl Jimmyho, budete mě zezadu krýt a..."

Najednou se Jos Aachten van Haag opět rozpovídal „Čobe," přerušil ho energicky, „vy tady pěkně zůstanete sedět a budete krejt mě. Já se v těchhle akcích vyznám líp než vy. Musím vám bohužel říct, že v téhle oblasti jste velmi nezkušený. Přenechte tu práci odborníkovi. Mimochodem, jak mám tu věc oslovit?"

„To mluvíte o Jimmym?"

Letěli ve výšce 3 000 metrů.

Blížili se k Berlínu. Na nebi se povalovalo jen pár bělostných obláčků.

„Vo kom jiným, Čobe? Přece vo tom psisku."

„Doufám, že Shanton nezměnil heslo. Zní: *Tanlalos*."

„Nejmenoval se tak na přelomu tisíciletí nějaký model auta, Čobe?"

„Idiote!" okřikl ho Afričan. Ten chlapík musel být ve škole při vyučování antických dějin stále nemocný. „Oslovíte Jimmyho kódovým slovem *Tantalos* a on vás okamžitě začne poslouchat na slovo. Pak mu jenom přikážete, aby vlezl do našeho Blesku."

„A ta plechová příšerka se chová opravdu jako pes?"

„Ještě líp. A dost. Před námi leží Berlín. Ted' zavolám Jimmyho. Snad to vyjde a zaktivuji ho tak, aby nám bez ustání vysílal zaměřovači signály."

Na palubě malé 50metrové kosmické lodi NYSE převzal Norman Dewitt hlášení, že Shantonův psí robot bude během následujících minut zadržen. „Ta bestie vážně vypadá jako právěj pes, ale podle práva by něco takovýho nemělo ani existovat, dyť je v tom zašitejch tisíc d'áblů!"

Norman Dewitt to všechno ani nechtěl slyšet.

„Ozvěte se znovu, jakmile vaše skupina psa dostane. Požaduji, aby přitom robot nebyl zničen. Konec." Už neměl čas dál naslouchat.

Začínalo druhé dějství jeho psychologického boje proti Renu Dharkovi.

* * *

Na COLu a na ostatních osmi lodích Dharkovy flotily se rozzářily obrazovky.

Muži spatřili liščí tvář Harolda F. Lloyda.

„Dharku, jste ochoten vyjednávat? Upozorňuji vás, že okamžitě zahájíme palbu, pokud řeknete ne."

Dhark měl ruce založené na prsou a ve tváři mír. „Jsem připraven jednat."

Na obrazovce se změnil obraz.

Rena Dharka a Normana Dewitta dělilo 5,9 miliardy kilometrů a přesto měli oba pocit, že sedí proti sobě za jedním stolem.

Dva odvážní muži se několik vteřin dívali upřeně jeden druhému do očí. Nikdo z nich v nejmenším neprozrazoval, co si myslí nebo co cítí.

Zavládla věčnost, přesně ta věčnost, kterou chtěl Normann Dewitt

předvést lidem na Zemi, sedícím před svými televizními obrazovkami.

Norman Dewitt svého bývalého šéfa nepozdravil.

„Dharku," začal. „Obyvatelstvo Země se rozhodlo proti vám. Vy a muži, kteří vám radili, jste zklamali. Vaší vinou se miliardy lidí octly náhle před další katastrofou. Ještě nemáme k dispozici dostatek důkazů, že by šlo o záměr vytvořit nový životní prostor pro pár vyvolených, kteří přežijí, ale první náznaky tu jsou."

Ren Dhark si nehorázné tvrzení vyslechl zcela v klidu a beze slov.

Když si pak Norman Dewitt vychutnával pauzu, vyzval ho, aby mluvil dál.

„Dharku, nynější vláda na Zemi nechce zahajovat svoji práci proléváním krve. Dává vám šanci: Vy a vaši nejbližší spolupracovníci zmizíte v mezihvězdném prostoru. Jestliže se s vámi někdy setkáme ve sluneční soustavě, budete neprodleně postaveni před soud. Stejně tak je vám zakázáno letět na planetu Hope ve dvojslunečném systému. Dále vám do budoucna zakazujeme návštěvy všech dalších planet, obydlených lidstvem. COL, na které se nyní nacházíte, bude vaší jedinou lodí.

Nouzová vláda Země, jejímž guvernérem jsem byl zvolen, vyzývá posádky zbylých lodí, aby se připojily k pozemské flotile."

Vysoký šedovlasý muž se opět odmlčel. Svá odporná tvrzení přednášel věcně a klidně. Otočil se a pohlédl na hodiny na palubě lodi NYSE. „Dharku, za patnáct minut uplyne doba, kterou vláda stanovila jako ultimátum. Totéž platí pro všechny kapitány, jejichž lodě se nepřipojily k pozemské flotile.

Abychom vám dokázali, že se nouzová vláda těší důvěře obyvatelstva, přehraji vám nyní záběry z největších měst na Zemi.

Přepnout!"

Norman Dewitt opětovně prokázal, jak geniálně umí ovládat lidské hemžení. Záběry ze spontánních demonstrací, namířených proti Dharkovi, předváděly většinou důvěryhodné občany, nikoliv nějaké fanatiky, ale lidi, kteří chladně a s rozvahou vyjadřovali nedůvěru Dharkovi a jeho druhům.

Dhark byl po krátkých vlnách ve spojení se svými kapitány. Jejich vzájemné rozhovory nemohly být na vzdálenost 120 000 kilometrů odposlouchávány.

Ren Dhark odmítl návrh, aby jeho lodě napadly Lloydovu flotilu.

„Stáhneme se dřív, než uplyne patnáctiminutové ultimátum. Musíme se odvážit transice z volného pádu. Doufejme, že to naše buňky vydrží. Norman Dewitt si teď nemůže dovolit ustoupit. To, co právě přednesl, bylo určeno především obyvatelstvu Země. Dewitt bojuje o důvěru lidstva a zároveň si tak opatřuje alibi pro případ, že by se provalilo, jak nelidsky s námi jednal.

Mezi třináctou a čtrnáctou minutou, tedy přesně za 8 minut a 10 vteřin, budeme transítovat. Souřadnice vám dodám v okamženi...”

Mangolth ho přerušil. Na obrazovce se střídaly záběry z demonstrací. Dhark pohlédl na list papíru, který mu důstojník podal.

Husy z Kapitolu jsou v dobrých rukou.

Jinými slovy: Manu Čobe a Jos Achten van Haag v Berlíne zachránili psího robota Jimmyho.

„Mangolthe, vysílejte zpět: *Nejsme žádní Spartáné*. Doufejme, že Čobe porozumí.”

„Já netuším, co to...”

Obrazovka krátce probleskla, přehrávání záběrů z měst bylo u konce. Ren Dhark a Norman Dewitt na sebe znovu hleděli.

„Dewitte, ta lhůta...”

Dewitt se poprvé chladně zasmál. „Dharku, vy chcete získat čas. Čekáte na přilet POINT OF. Ale ta přiletí pozdě. Stejně tak pozdě přiletí i Manu Čobe a ten..., prosím?”

Toto přerušení Dewitt určitě neměl v plánu. Jeho hlava na okamžik zmizela z obrazu. Když se opět objevila, v očích se mu blýskalo. „Dharku, vy jste se právě pokusil poradit zločincům, prchajícím ze Země. Nejenom vy si pamatujete, co kdysi dávno dokázalo tři sta Spartánů u Thermopyl proti tisícinásobné přesile Peršanů. Proto jsem také pochopil, jaký smysl má vaše vysílání: *Nejsme žádní Spartáné*.

Dharku, vy se nechcete upřímně sklonit před ultimátem vlády Země, vy ani nechcete vydat rozkaz svým kapitánům, aby se připojili k pozemské flotile. Vy jste dokonce poradil svým kumpánům, aby uprchli před soudy Země...”

Situace začínala být kritická.

Dewittova slova svědčila o tom, že nemíní dodržet 15 minut ultimáta. Každou chvíli se dalo počítat s náhlým napadením Dharkových lodí.

Domluvený čas transice nebylo možno dodržet.

Dhark vpadl svému zrádnému protihráči do řeči, aby získal pár vteřin, ale aby také získal čas k rozkazu k okamžité slepé transici.

„Dewitte, vaše hanebná obvinění snadno vyvrátím ve všech bodech. Kapitáni lodí, které mne doprovázely při pátrání po zmizelých křižnících VEGA, ARCTUR a TRIFID...”

Vtom se stalo něco, s čím ani Dewitt, ani Dhark nepočítali.

Mangolth, stojící u vysílačky, předal vysílání okamžitě dál Dharkovi. Z reproduktoru křičel Čobeho nepopsatelně rozrušený hlas: „Okamžitě transituje! Slepá transice! Pro Boha živého, transituje! Dewitt chce vaše loď proměnit ve slunce! Právě mi to pověděl psí robot Jimmy! Proboha, transituje! Transituje!”

Vesmír se v okamžiku potopil do plamenů. Dewittovy lodě zahájily palbu, ale ta byla zpočátku nepřesná.

„Slepá transice !” rozkázal Dhark, zatímco Manu Čobe neustával ve svém poplašném volání.

Jako první transítovat VEGA.

Pak rychle za sebou další čtyři lodě.

Energetické síly, vyvolané silnými otřesy prostoru, zatížily ochranný štít COLU na maximum.

Ale COL musela vydržet. Mohla transítovat, teprve až zmizí poslední loď jejího doprovodu.

Na lodi se rozeřvaly agregáty, konvertory, zásobní kondenzátory a transformátory.

Křižník neztrácel čas a neodpovídal útočníkům palbou.

200metrový DRAGON transitoval.

Pak průzkumný KHAN.

Na palubě COLU zapráskaly ostré detonace.

„Oheň na palubě!” hlásil palubní rozhlas. „Zásah!”

Následovala transice PYRRHUSU.

Před Dharkem se rozprskla hlavní varovná kontrolka. Vzduch naplnil štiplavý dým. Kdosi hlásil: „O25 je na cestě k nám.”

V tento okamžik vyvedl Dhark svoji loď pomocí transice z nebezpečné oblasti.

Norman Dewitt prohrál v rozhodujícím kole!

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE:

Ernest Winkler:

ÚDERNÝ ODDÍL

Z PLANETY EXODUS

Konečně Dewitt odkládá masku. Pozemšťané, stranící Dharkovi, jsou umlčeni. Ještě tu však jsou kolonisté z Hope, kteří se nezaleknou žádného boje. Další odpůrci se organizují na planetě, kterou podle svého údělu nazvali Exodus. Dewitt netuší, že v jejich čele stojí zkušený a odhodlaný Ren Dhark..